

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

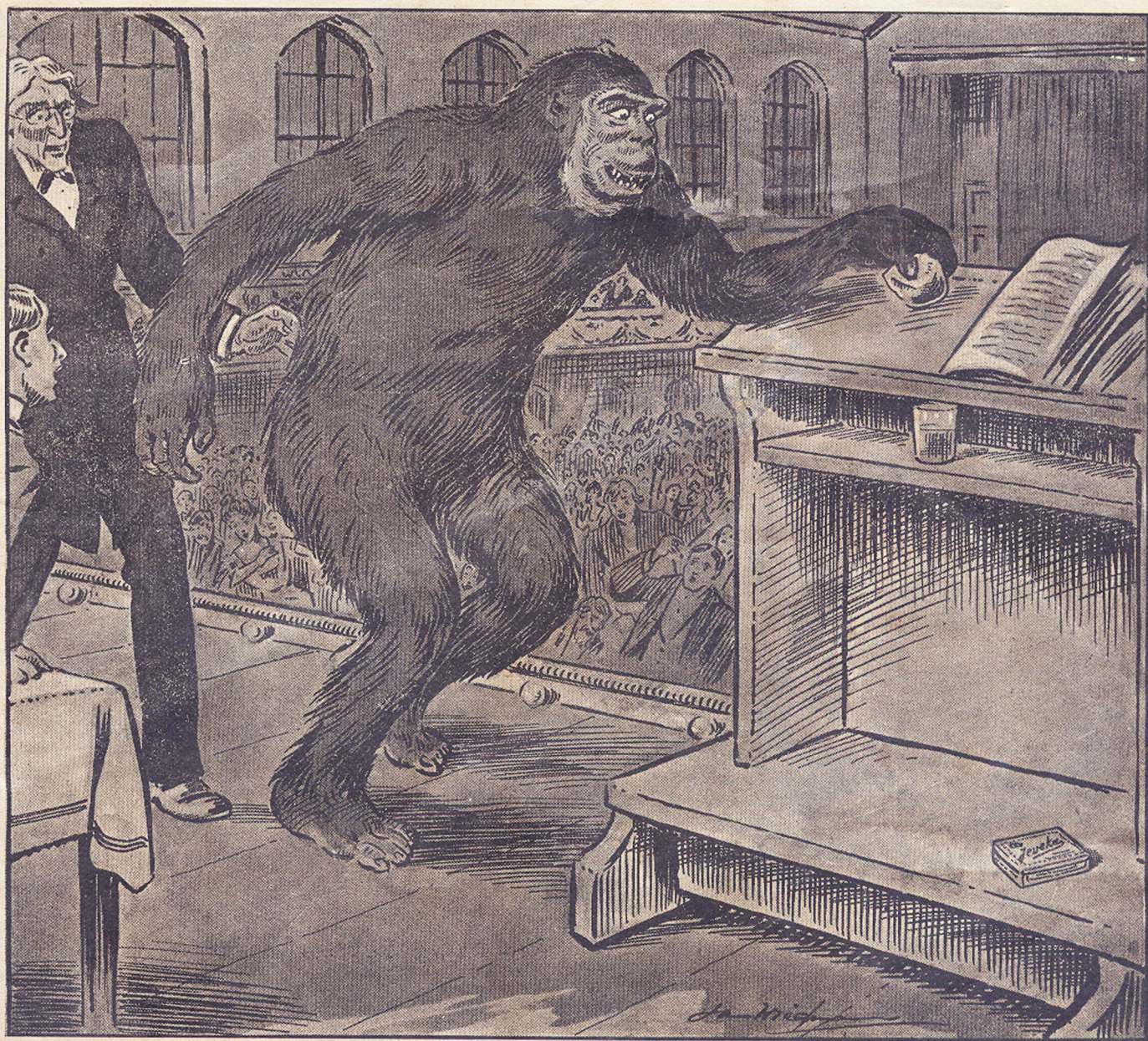
genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 446

De Pithecanthropus Erectus.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Pithecanthropus Erectus.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubèc .

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Professor Shabberwog.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Sedert eenige weken stonden de Engelsche bladen een groot gedeelte van hun plaatsruimte van hun wetenschappelijke rubrieken af aan de terugkomst van den beroemden egyptoloog en volkerenkundige, professor Shabberwog.

De hooggeleerde heer was een drietal jaren geleden vertrokken in gezelschap van een jongen man, Joseph Bunbury geheeten en die de functie van particulier secretaris bij hem uitoefende.

En die functie was allesbehalve sinecure, want professor Shabberwog was reeds onder zijn studenten, in den tijd toen hij nog hoogleeraar was aan de Universiteit te Oxford, berucht om zijn ondraaglijk humeur.

Er was slechts een zaak, die de belangstelling van den zeergeleerden heer Shabberwog wist gaande te maken en dat was de volkerenkunde meer speciaal die van reeds lang uitgestorven rassen.

Politiek, schilderkunst, muziek, de kunst van het theater — dat alles had voor hem niet de geringste aantrekkelijkheid en hij voelde zich

steeds het gelukkigst, wanneer hij urenlang gebogen kon zitten over het dijbeen van een half-aap, wie weet waar opgegraven, om dan te trachten, uit te maken of het aan een lid van de familie der smalneuzigen, of der breedneuzigen had toebehoord.

De schedel van een Dajak of een Balinees kon hem tot extase brengen en hoe ouder het voorwerp was, hoe liever hij het had.

Sterker nog!

Professor Shabberwog had een neef, Edward Minto geheeten, een jonge man die, meer voor zijn vermaak en om zijn tijd zoek te maken, dan wel omdat hij het noodig zou hebben, eenigen tijd college had geloopt bij zijn geleerden oom.

Van een kapitein, die uit een Braziliaansche haven terugkeerde, had hij, om er zijn oom een geschenk van te maken, het geraamte gekocht van een buitengewoon grooten gorilla.

En professor Shabberwog dreigde van vreugde half waanzinnig te worden, toen hij dit geschenk ontving, want onwetend had zijn neef hem het

skelet ten geschenke gegeven van het specimen eener soort apen, dat nog slechts in de meest verborgen uithoeken van Brazilië in zeer weinige exemplaren wordt aangetroffen en die in grootte de Afrikaansche gorilla nog aanzienlijk overtreffen.

Van dat oogenblik af kon Minto, zooals men dat noemt, geen kwaad meer doen bij zijn oom en toen de schatrijke jongeman op een goeden dag bij den weduwnaar kwam vragen om de hand van het eenige kind van den professor, zijn bevallig dochtertje Lucile — toen werd hem die hand onmiddellijk toegezegd en de professor stelde alleen den eisch, dat er met trouwen nog eenige jaren zou worden gewacht.

Wat de meening van Lucile zelf aangaat — de waardige geleerde dacht er zelfs geen seconde aan, daarnaar te vragen, want volgens hem sprak het vanzelf, dat het jonge meisje zou doen wat hij had voorgeschreven.

De zaak was, dat professor Shabberwog nog leefde, met zijn gedachten althans, in een tijd, toen ouders konden beschikken over het hart van hun kinderen.

Hij had niets begrepen van den groei der tijden, eenvoudig omdat hij dien groei nimmer had gadeslagen en het was hem dan ook volkomen onbekend gebleven, dat de jongelieden van tegenwoordig tot het inzicht zijn gekomen, dat zij wel eenig recht hebben, in zulke ernstige omstandigheden als die van het huwelijk, hun eigen inzicht te volgen.

Professor Shabberwog was driftig, vrij gierig niettegenstaande zijn rijkdom, buitengewoon zelfingenomen, kort aangeboden, betweterig en, waar het zijn speciaal vak betrof, onuitstaanbaar pedant.

Hij had zich zelf verscheidene zonderlinge gewoonten aangewend, die hem in een gezelschap tot een bepaald gevaarlijk man maakten.

Zoo placht hij, onverschillig waar hij zich bevond, al ware het ook in de ontvangstsalon van een Minister, half in gedachten de schedels te betasten van iedereen die zich in zijn nabijheid waagde, met zijn beenige vingers naar eventueel voorhanden knobbels te zoeken, en dan met luider stem, alsof hij een wereldberoemd schedelkundige was, voor zich heen te brommen maar toch luid genoeg om door iedereen te worden verstaan:

— Aanleg tot vroege kindschheid — bepaalde dispositie voor het misdadigersschap, afdeling

giftmengers, deze knobbel wijst op een volkomen gemis aan verantwoordelijkheidsgevoel — hier heb ik een schedel, waarvan de eigenaar tot sadisme neigt.

En zoo ging het meestal een geheelen avond voort, of althans zoo lang, als er zich iemand te dicht in de nabijheid van den professor ophield.

Men zegt — maar wij kunnen onmogelijk voor de waarheid hiervan instaan — dat professor Shabberwog eens in gedachten het hoofd van Lloyd George in diens eigen woning heeft betast en tusschen twee slokken thee in, met zijn rasperige eenigszins rauwe stem decreteerde:

— Het hoofd van den geboren valschmunter — aanleg tot cretinisme — drankzucht — zal waarschijnlijk aan de galg eindigen!

Gelukkig lachte Lloyd George zelf het hardst om deze woorden en hij redde de situatie — maar de professor zelf was in het minst niet ontgaan, hetgeen hij bewees door een paar minuten later onverhoeds een oude, eenigszins zwaarhoorige markiezin in het oor te knijpen, zoodat de arme oude dame doodelijk ontstelde en voor zich heen te knorren:

— Is dit het oor van een mensch? Nooit zoo iets gezien! Welk een zeldzame lengte — en welk een verharding van het kraakbeen! Nu, als de eigenares van dit oor, met zijn puntige lob, haar vader al niet vermoord heeft, dan zal zij het toch wel binnenkort doen!

En na deze opmerking luid genoeg te hebben gemaakt, om tien meter verder te worden gehoord, verliet de professor, lang, mager, peezig, zijn schedel reeds bijna zonder eenig haar, in gebogen houding de ontvangzaal van den wereldvermaarden Minister-President.

Zoo was professor Shabberwog — en de jaren hadden hem weinig verbeterd.

Hij was en bleef de in zich zelf gekeerde geleerde, die zich alleen bezig hield met zijn schedels, zijn dierenatlassen, zijn tallooze preparaten, zijn meetpassers en zijn eigen handschriften.

Want professor Shabberwog schreef een boek.

Hij had een groote passie in zijn leven van geleerde en dat was, de voetstappen te drukken van professor Dubois, die in het jaar 1914 op Java de overblijfselen vond van het wezen, hetwelk de schakel moet hebben gevormd tusschen den aap en den mensch — Darwins „Missing Link” — het wezen, hetwelk den Latijnschen

naam van *pithecanthropus erectus*, kortweg „aap-mensch” werd gegeven.

De professor had onmiddellijk alles gelezen wat er omtrent deze vondst was geschreven, in brochures, dagbladen en wetenschappelijke tijdschriften.

Hij sloeg letterlijk niets over en hij trad zelfs in briefwisseling met den Hollandschen geleerde ten einde hem nadere bijzonderheden te vragen.

Hij trok naar Parijs, om daar het skelet van den aapmensch te bezichtigen en hij keerde van die reis terug, letterlijk in extase.

Van dat oogenblik had hij nog slechts een wensch — hij wilde zelf naar Java trekken en daar trachten, voor Engeland den roem te verwerven, ook een geraamte van „den mankerenden schakel” te vinden, zoo mogelijk nog gaver en vollediger dan dat van professor Dubois.

Het reizen had voor den professor niet meer de bekoring van het nieuwe, want reeds eenige malen had hij in zijn lang leven ontdekkingsreizen gedaan, eens naar Borneo en Celebes, teneinde daar de gebruiken der woeste Inlandsche stammen te bestudeeren, twee malen naar China, vanwaar hij ook naar Thibet trok en verder naar Vuurland, Nieuw-Zeeland en weinig bezochte streken van Bengalen.

Bij die gelegenheden liep zijn leven herhaaldelijk gevaar, maar dat achtte de professor hoe genaamd niet, want welke fouten hem ook mochten aankleven — lafheid zeker niet!

Misschien was het geen bepaalde heldenmoed, die den professor naar die gevaarlijke streken dreef — het was meer het volkomen gemis van ieder begrip van vrees, — de professor wist eenvoudig niet wat vrees beteekende — dat was alles!

Hij begaf zich te midden van de woeste toeregs, zooals hij zich zou begeven tusschen dansende jongelieden in een Londensche bar, — waar hij trouwens zeer zelden verscheen en dan eigenlijk alleen nog uit verstrooidheid, of om er den schedel te betasten van een kellner, die zijn aandacht had getrokken.

Hij had verscheidene leeuwen en tijgers geschoten, maar hij zelf had onmogelijk kunnen zeggen hoeveel het er waren.

Hij schoot op een tijger of een krokodil, zooals een ander op een konijntje en het scheen zelfs niet tot hem door te dringen, dat een ko-

gel die zijn doel miste de dood kon beteekenen.

Alle bijkomstige omstandigheden van zulk een reis gingen langs hem heen — hij bekommerde zich alleen om het einddoel, om eeuwenlang onder den grond bedolven schedels en beenderen, om vuursteen, om wapens van holbewoners, om kiezen van dezelfde troglodyten, om tanden van Mammouths of praehistorische olifanten — de rest kon hem niet schelen!

Hij had stellig tienmaal in zijn leven Genua aangedaan — en hij zou onmogelijk een beschrijving van de haven kunnen geven!

Hij had op Borneo en Celebes door de verrukkelijkste streken der geheele aarde gedwaald — hij herinnerde het zich niet!

Drie jaren geleden was hij, zooals we reeds zeiden, opnieuw op reis gegaan, teneinde te trachten, in de voetsporen van professor Dubois, tot in het binnenste van de Javaansche bosschen door te dringen en daar, zoo mogelijk, een tweede exemplaar te zoeken van de *pithecanthropus erectus*.

Hij had Lucile toevertrouwd aan de hoede van zijn zuster, Miss Sophie Shabberwog, een dame van omstreeks 50 jaren, die, ondanks haar leeftijd en haar sporadische vrouwelijke bekoorlijkheden, de hoop op een passend huwelijk nog niet had opgegeven en hij was op reis gegaan in gezelschap van zijn secretaris Bunbury, een knappen, krachtigen jongen kerel, toegerust met voortreffelijke hersens en met even goede spieren, even onvermoeid jager als voortreffelijk preparator en als assistent bijna niet te vervangen, want hij verdroeg met het geduld van een engel de woedende uitroepen, de ongeduldige bewegingen, de berispingen, verdiende en onverdiende, en de eindeloze zelfverheerlijking van den professor.

Want hij zag veel door de vingers, onze vriend Bunbury!

Ten eerste zag hij, ondanks de tekortkomingen als mensch van den professor, zeer hoog tegen dezen op, omdat hij wel wist, dat hij een der meest bekwame volkerenkundigen van geheel Engeland was.

De tweede reden was, dat de jonge heer Joseph Bunbury smoorlijk verliefd was op jonkvrouw Lucile Shabberwog — maar dat is een zaak, waarop later nog wel zal worden teruggekomen!

Hij had met een bezwaard hart afscheid genomen van het meisje, niet wetende, hoe het

met haar hartje gesteld was en met een grimmigen blik in de oogen en jalouzie in het hart, had hij op het dek van de langzaam wegvarende mailboot moeten toezien, hoe Edward Minto beleefd zijn hoed voor zijn knap nichtje afnam en haar daarop aan den arm wegleidde, terwijl zij snikkend het lieve gezichtje verborg in een zakdoek.

En nu keerde de professor terug — en de faam was hem vooruit gesnel en zorgde er voor, dat de bladen volop stof hadden voor hun wetenschappelijke rubriek.

Want professor Shabberwog had collega Du-bois met vele lengten geklopt!

Hij was uitgegaan om een geraamte — hij keerde terug met een levenden aapmensch.

Zeker, het was niet de echte, onvervalschte *pithecantropus erectus*, maar het was toch ook geen gewone aap meer — ofschoon het evenmin een mensch was!

De eerste berichten, die naderhand echter spoedig vrij sterk overdreven bleken, gaven het dier een monsterachtige lengte — bijna twee meter, in gebukte houding.

De gelaatshoek, zoo kon men in de bladen lezen, was veel minder scherp dan die van de bekende apensoorten en bijna zoo stomp als die van den neger.

De oogen hadden een zeer verstandige, hoewel wreede uitdrukking, het lichaam was sterk behaard, de bovenarmen, hoewel sterk gespierd waren niet zoo lang als die der orang-oetangs, chimpansees, gorillas en andere groote apen, de achterpooten daarentegen waren langer.

De teenen hadden dezelfde buigzaamheid als die van de apen en het was duidelijk dat dit wezen, ontdekt in het diepste van een schier ondoordringbaar woud op Java, voornamelijk op de zware takken der waringis leefde.

De aapmensch bleek een omnivoor te zijn, dat wil zeggen een alleseter, want hij voedde zich zoowel met rauw vleesch als met dadels, kokosnoten, pisangs en rijst.

De kracht van het zonderlinge wezen was buitengewoon en men had gezien, hoe hij in een aanval van krankzinnige woede met het grootste gemak een dikke ankerketting had stuk getrokken!

Toch was het dier volstrekt niet kwaadaardig zoolang het niet gesard werd en eerder van een vrij goedige inborst.

Het speelde graag en aan boord van het

schip, dat het naar Engeland transporteerde, had het als speelkameraadje een kleine terrier gehad, die onbevreesd in de stevige kooi van den aapmensch ging, en daar met het dier speelde.

Maar alles wat er omtrent den aapmensch werd medegedeeld — het was een exemplaar van het mannelijk geslacht — zonk in het niet bij deze vreemde zaak, die geheel Londen in de grootste spanning deed wachten op den terugkeer van professor Shabberwog.

Bibi — deze naam was onmiddellijk aan het dier gegeven door den Franschen kok aan boord van de mailboot — heette te kunnen praten!

Weliswaar voerde hij geen geregelde gesprekken en ook was geen enkele Maleier, Javaan, Balinees, Dajak of Madoerees in staat, iets te begrijpen van de klanken, welke Bibi uitstootte — maar professor Shabberwog hield bij hoog en laag vol, dat het dier — hij sprak van „de mensch” — poogde, zich verstaanbaar te maken, een wensch te kennen wilde geven, of een klacht had te uiten en dat hij, professor Shabberwog, er wel in zou slagen, niet alleen te verstaan wat Bibi zeide, maar hem ook binnenkort Engelsch te zullen leeren!

Het verhaal deed de ronde, dat de professor reeds aan boord van het schip, dank zij een schier onuitputtelijk geduld, zoo ver gekomen was, dat het dier eenige gemakkelijke Engelsche woorden, zooals „yes” en „no”, „good bye”, „Thank you” en zoo meer, duidelijk verstaanbaar kon uitspreken.

De Fransche kok bezwoer zelfs, dat hij Bibi laat in den nacht heel duidelijk de Marseillaise had hooren zingen, maar ten eerste was de kok een grappenmaker en ten tweede had hij de slechte gewoonte, wel eens wat al te diep in het glaasje te kijken.

Hoe het ook zij — de nieuwsgierigheid was ten top gestegen en men stelde zich zeer veel voor van de verrichtingen van Bibi, den aapmensch.

Maar er was nog meer!

Professor Shabberwog keerde terug met een zeldzame collectie mineralen — want ook daarvan had hij verstand — en onder die mineralen bevond zich niets meer of minder dan een ruwe diamant, zoo groot als een kindervuist en gevonden ergens in den uitersten Oostelijken uithoek van Java, eenvoudig weg op den grond,

met nog andere diamanten, waarvan de grootste den omvang had van een duivenei!

Bij ieder ander als professor Shabberwog zou men aan een mystificatie geloofd hebben — maar op het gebied van zijn wetenschap maakte de hooggeleerde heer nooit grapjes — hij maakte ze trouwens nergens en nooit.

Twijfel was overigens buitengesloten, want professor Shabberwog had den reuzendiamant, eenmaal te Batavia teruggekeerd, dadelijk door een bekend juwelier laten onderzoeken en deze had vol verbazing en bewondering verklaard, dat het een diamant was van het zuiverste water, niet heel veel kleiner dan de wereldvermaarde Culinan, misschien een weinig minder schitterend van glans en een weinig geler van kleur, maar die, eenmaal gekloofd en geslepen, zeker wel een half miljoen pond sterling waard zou zijn!

De juwelier had zelfs aangeboden een consortium te vormen, teneinde den steen van den vinder te koopen — maar professor Shabberwog had eenvoudig de schouders opgehaald en verklaard, dat hij daar voorloopig niet aan dacht, omdat de steen in de eerste plaats waarde voor hem had als fossiel!

Eigenlijk gezegd ging de professor er dan ook niet veel zorgvuldiger mee om — ja, de diamant

scheen voor hem niet heel veel meer waarde te hebben dan een vuursteen of een kei en als Bunbury er niet geweest was, om den diamant zorgvuldig te bewaken, dan zou de professor het kostelijke kleinood wel tienmaal onderweg zijn kwijtgeraakt!

Het valt dus niet te verwonderen, dat er druk over den professor, over zijn reis, over Bibi en over den reuzendiamant gesproken werd.

Men zou overigens in de gelegenheid komen om een en ander te bewonderen, want professor Shabberwog had reeds te kennen gegeven, dat hij over zijn ontdekkingsreis in de binnenlanden van Java een lezing zou houden, opgeluisterd met lichtbeelden, naar lantaarnplaatjes, welke Bunbury met groote liefde en zorg vervaardigd had.

De voordracht zou gehouden worden in een van de groote zalen van het Aardrijkskundig Genootschap, die bijna 4000 personen kon bevatten en de aapmensch zoowel als de kostbare diamant zouden bij die gelegenheid vertoond worden.

Terloops slechts gewaagde men van het zeer hooge honorarium, hetwelk professor Shabberwog voor deze lezing zou ontvangen — niet minder dan 1000 pond sterling!

Let goed op:
Cigaret J. v. K. heeft geen
mondstuk.

Hoofdstuk II.

De aap, de diamant en het meisje.

Het was omstreeks drie uur in den middag, toen er op het smalle perron van het Victoria Station een tiental heeren op en neer liepen, allen blijkbaar in een eenigszins plechtige stemming, de hoofden gedekt met hooge hoeden, in den rok en met witte das.

Vijf hunner vormden het bestuur van het aardrijkskundige genootschap, de vijf anderen waren invloedrijke leden.

En op eenigen afstand stond een gansche drom reporters, geflankeerd door een paar dozijn fotografen, die al met hun camera's en hun bliksemlicht gereed stonden, om onder den groo-

ten koepel te kunnen fotografeeren, terwijl daar buiten op straat nog een half dozijn cinemaoperators waren opgesteld.

Want met den trein uit Tilbury, die een kwartier later zou aankomen, zou professor Shabberwog weder naar Londen terugkeeren.

Zijn neef en zijn dochter, natuurlijk onder toezicht van tante Sophie, waren hem tot Tilbury tegemoet gereisd, zoodra het bleek, dat de mailboot wegens ongunstig tij niet tot Londen zou kunnen opstoomen.

De president van het aardrijkskundig genootschap, Cirell Richardson geheeten, een lang en

statisch man met een spierwitten baard, die hem tot halverwege de borst hing, schreed afgemeten op en neer, in een op zachten toon gevoerd gesprek gewikkeld met Thomas Kettlewell, den secretaris.

Men had een gedeelte van het perron door de politie moeten laten afzetten, want het publiek was in zeer groote getale komen opdagen — minder wellicht om den professor zelf, dan wel in de hoop iets te zien te krijgen van Bibi, den menschaap — het wezen met zijn onuitsprekelijke, Latijnschen naam.

Verder waren er eenige inspecteurs van politie in burger, die den professor als lijfwacht zouden dienen.

Want het moet gezegd worden, dat men op Scotland Yard niet bijzonder gerust was met betrekking tot den reuzendiamant!

Het was van algemeene bekendheid dat de verstrooidheid van professor Shabberwog bijna even groot was als zijn geleerdheid en Bunbury kon toch niet steeds op alles letten!

Hij had gedurende de geheele reis zorgvuldig over den diamant gewaakt, maar men bevond zich thans te Londen — en daar zouden misschien honderden oogen begeerig naar den steen loeren!

Eensklaps kondigde een doordringend gefluit de komst van den trein aan.

Alle halzen rekten zich en de politie had niet weinig moeite, het opdringende publiek op een afstand te houden.

De trein kwam onder de kap rollen en stopte.

De reizigersstroom ontlastte zich en baande zich niet zonder moeite een weg door de nauwe geul naar buiten, welke de politie voor hen had weten open te houden.

Het bestuur en de leden van het Aardrijkskundig Genootschap waren snel toegetreden op een coupé eerste klasse, waaruit vijf personen waren gestapt.

Daar was professor Shabberwog — langer en magerder dan ooit, zijn tanig gezicht in rimpels getrokken, zijn kleine, doordringende oogen achter reusachtige brilleglazen wegschuilend, zeer eenvoudig gekleed met een tamelijk sjofele reispet op en een dikke stok in de hand.

Daar was tante Sophie, zijn zuster, een weinig opzichtig gekleed en die al haar best deed, zich zoo voordeelig mogelijk voor te doen aan de fotografen, die waren komen toesnellen en wier

verblindend bliksemlicht tien, twaalf maal, de halve duisternis deed wijken, die onder de reusachtige stationskap heerschte.

Verder was daar mijnheer Edward Minto, een lange jonge man, die reeds een weinig door zijn haar begon heen te groeien, met verfijnde elegance gekleed, een monocle in het oog en met een verveelde uitdrukking op zijn gezicht.

Bunbury stond een weinig terzijde — gebruid, een weinig vermagerd door de groote vermoeienissen, maar met helder schitterende oogen, een lachenden mond en blijkbaar in een voortreffelijk humeur — want vlak naast hem en opgewekt met hem pratend stond Lucile — een allerbekoorlijkste blondine van nauwelijks 22 jaar, met blozende wangen, schitterende blauwe oogen, een fijn neusje en een dubbele rij kleine, sneeuw-witte tanden, die het tot een genot maakten, naar haar te zien als zij lachte.

Professor Shabberwog werd aanstonds omringd door de leden van het Aardrijkskundig Genootschap, die hem met eenige plechtstatigheid geluk wenschten met zijn behouden terugkeer.

Maar professor Shabberwog was er volstrekt de man niet naar, om veel omslag te maken — dergelijke betoogingen lieten hem tamelijk koud, ondanks zijn verregaande zelfgenoegzaamheid.

Juist omdat hij volkomen van zijn eigen waarde overtuigd was, raakten hem deze huldebetuigingen niet, hoe goed bedoeld ook.

De hooggeleerde heer was prikkelbaar, uit zijn humeur over de lange reis, nog een weinig zeeziek en hij wilde zoo spoedig mogelijk naar zijn huis.

Maar hij had buiten de journalisten gerekend!

De reporters vormden als het ware een barricade om hem heen en hij zou hebben moeten vechten om zich een doortocht door hun vierdubbel gelid te banen!

Van alle kanten werden vragen tot hem gericht — over zijn reis, over zijn plannen, over Bibi, over den diamant — over alles!

De professor keek een weinig hulpeloos rond.

Bunbury ving een van die bliken op en hij was dadelijk ter plaatse om zijn principaal te helpen.

Hij drong zich door de lastige reporters heen en zeide met kalme, maar toch overal goed verneembare stem:

— Mijne heeren — niets zal mij aangener

zijn, dan u over een uur in de woning van professor Shabberwog namens hem te woord te staan! Thans echter zal ik u moeten verzoeken hem een weinig rust te gunnen, want hij is zeer vermoeid! Hij moet zich ook nog voorbereiden voor de lezing, die over eenige avonden zal plaats vinden — en ik zou hem wel willen aanraden, goed uit te rusten! Neemt gij génoegen met dit voorstel?

Een paar journalisten keken bedenkelijk, want hun blad kwam tamelijk vroeg uit — maar zij vorrden een zeer geringe minderheid en hadden dus niets in te brengen!

De kring werd verbroken en de professor kon zijn weg vervolgen.

Maar hij begaf zich volstrekt niet dadelijk naar den uitgang.

Integendeel, hij liep met zijn bekende, driftige, korte passen naar den goederenwagen, waarvan de deuren juist waren geopend, klauterde naar binnen langs den verbluften bagagemeester en stond stil voor een manshooge, van vingerdikke tralies voorziene kooi, uit zeer stevig, taai hout vervaardigd.

Hij stak zijn hand door de tralies en aaide het wezen over den rug, dat zich daarin bevond en zijn liefkoozing, ofschoon het zijn meester blijkbaar dadelijk herkende, met een tamelijk kwaadaardig gegrom begroette.

Het was duidelijk merkbaar dat ook Bibi door de lange reis zeer uit zijn humeur was geraakt.

— Ben je moe, Bibi? vroeg de professor op den toon, die men tegen een klein kind aanslaat. Wees maar stil jongetje, alles is nu geleden en je wordt dadelijk overgebracht naar een rustige plek! Heb je honger, ventje?

De aap liet een geknor hooren, dat de professor verrukt deed uitroepen:

— Hij heeft duidelijk neen gezegd! Ik neem je tot getuige, bagagemeester!

— Heeft hij nu neen gezegd, mijnheer? kwam de bagagemeester grinnikend. Dan heeft hij van Tilbury af niets anders gedaan!

— Jij weet er niets van, man! bromde de professor kwaad. Laat je mannen de kooi onmiddellijk uitladen en naar mijn huis brengen — het adres zit er aan vast!

— Al zat het er niet aan, mijnheer — Bibi weet immers uw adres en kan het ons zeggen als wij het vergeten mochten zijn! riep de bagagemeester uit.

Professor Shabberwog wierp hem een vernietigenden blik toe, bromde iets onverstaanbaars — iets dat sprekend geleek op het geknor van den aapmensch en klom weder uit den bagagewagen.

— Hoe heeft uw pupil de reis doorgemaakt, professor? vroeg Cirell Richardson,

— Bibi is een beetje knorrig, collega! antwoordde de professor. Het is geen wonder — ik ben het ook! De trein stopte overal, aan het kleinste station! En nu zal ik afscheid van u moeten nemen. Ik ben erkentelijk voor de vriendelijke ontvangst, maar — ik ben vermoeid!

— Wij laten u nu gaan, collega, maar wij rekenen er stellig op, dat gij vanavond, als gij wat zijt uitgerust van de vermoeienissen, naar het Vereenigingsgebouw van het Genootschap komt, om ons daar voorloopig reeds iets van uw ervaringen te verhalen.

— Ik beloof niets — ik zal echter mijn best doen! zeide professor Shabberwog. Ik wil niet ontkennen dat ik een weinig vermoeid ben — ik denk mij spoedig ter ruste te begeven.

Hij wendde zich tot zijn secretaris, die nog altijd met Lucile in gesprek was en zeide:

— Denk om Bibi, Bunbury! Zorg goed voor hem. Is er al voor een vrachtauto gezorgd?

— Ik heb er tenminste telefonisch een besteld, professor! antwoordde de jonge man.

— Heb je de fossielen?

— Natuurlijk, professor!

— En de diamant?

Bunbury glimlachte slechts bij wijze van antwoord — de volgorde waarin de professor zijn vragen had gesteld, was voldoende om hem te kenmerken!

De diamant was, alles wel beschouwd, niets dan een diamant en alleen maar zeer groot, terwijl hij gevonden werd op een plek, waar men tot dusverre nog nimmer edelgesteenten had aangetroffen — maar de fossielen, het agaat, de porphier, de vuursteen, het jaspis — dat alles was van heel wat meer belang in de oogen van den zeergeleerden heer!

Misschien zou hij er echter wel anders over denken, wanneer de diamant maar eenmaal geslepen was!

Tot dusverre had hij er slechts door de bekende firma van Dam te Amsterdam een enkele facette aan laten slijpen, teneinde over de schittering en het zuivere water van den diamant te kunnen oordeelen.

Nu zag de professor naar zijn dochter om, vatte haar bij den arm en zeide :

— Je bent verbazend gegroeid, Lucile! Ik zou je bijna niet herkend hebben! Eddy, zoo vervolgde hij, zich tot zijn neef wendend, je gaat natuurlijk mede?

— Ik hoop het genoeg te hebben, oom! antwoordde Minto.

— Wat heb je al zoo uitgevoerd in al dien tijd?

— Wat hij vroeger ook al deed, papa — niets! antwoordde Lucile in plaats van den heer, die haar echtgenoot moest worden en die haar een verwijtenden blik toewierp.

— Lucile overdrijft een beetje, oom! zeide hij. Zoo gaat het altijd met haar! Ik heb wel degelijk wat uitgevoerd — ik heb naar mijn landgoed omgezien, ik heb de colleges van een van uw collega's gevolgd...

— Maar het landgoed gaat even uitstekend zonder dat hij er naar omkijkt — en wat er op de colleges van den professor geleerd werd — dat heeft hij al lang weer vergeten! riep Lucile op ondeugenden toon.

— Waarom plaag je me toch zoo, Lucile? vroeg Edward Minto op klagenden toon.

— Maak jullie dat thuis maar uit — ik heb niet veel lust om hier langer te wachten! riep professor Shabberwog ongeduldig uit.

Op dat oogenblik ging er een kreet uit de opdringende menigte op en een schorre stem riep:

— Laat Bibi er uit! We willen Bibi zien!

Er werd hard gelachen om dit verzoek en een stoere politieagent kwam dreigend op den schreeuwder toe en stelde hem de vraag, of hij soms lust had, de trappen te worden afgeworpen.

— Maar ik wil weten of Bibi spreekt! vervolgde de man koppig.

— Ik denk dat hij het beter zal doen dan jij! antwoordde de agent grimmig. Je bent dronken, man! Ik weet eigenlijk niet wat me weerhoudt, om je naar het bureau te brengen!

— Je goede hart weerhoudt je, dat is de zaak! riep de man, terwijl hij den agent met zijn waterige oogen een knipoogje gaf.

Intusschen zou er spoedig aan het verlangen der nieuwsgierigen worden voldaan, want onder toezicht van Bunbury, werd de zware kooi met den aapmenschen er in door zes krachtige mannen niet zonder moeite uit den bagagewagen op het perron getild.

Bibi scheen zich zeer te verheugen, dat hij

van het lawaai en de schokken verlost was en het daglicht weer aanschouwde, want hij sprong als dol heen en weder en trachtte spelenderwijs de hand te grijpen van Bunbury, met wien hij tijdens de reis de beste maatjes was geworden.

De jonge man, zijn klein, sterk valies, waarin zich de fossielen en de kostbare diamant bevonden, stevig in zijn vuist geklemd, waaraan het ten overvloede met een stalen ketting was vastgemaakt, gaf zijn aanwijzingen en de kooi werd op de kleine wielen, die er onder aan bevestigd waren, langs het perron naar de bagagelift gereden.

De aapmenschen scheen dit als een goede grap te beschouwen, want hij stiet, in zijn kooi rondspringend, allerlei ongearticuleerde geluiden uit.

En de dronken man schreeuwde:

— Laat mij er eens even door — Bibi heeft me wat te zeggen!

De krachtige vuist van den agent slingerde hem terug en de man bewaarde het stilzwijgen.

Professor Shabberwog was, zijn dochter aan den eenen kant, zijn neef aan den anderen, reeds door de haag van reporters en nieuwsgierigen de trap afgedaald en had de straat bereikt.

Daar stond reeds zijn auto te wachten, nog altijd met zijn ouden chauffeur achter het stuurwiel, die eerbiedig aan zijn pet tikte, ofschoon hij er in zijn hart van overtuigd was, dat de verstrooide professor zich zijn gelaat zeker niet zou herinneren, al had hij hem wel tien keeren in zijn studeervertrek geroepen, teneinde op tamelijk hardhandige wijze een onderzoek naar zijn schedelknobbels in te stellen.

Wonder boven wonder echter herkende professor Shabberwog zijn chauffeur en hij scheen zich den man zelfs zeer goed te herinneren, want zijn eerste vraag luidde:

— Hoe is het met den knobbel van de diefachtigheid, Jerry?

— Hij zit er nog, professor! antwoordde de chauffeur grinnikend, maar de jonge juffrouw kan getuigen, dat ik geen druppel benzine heb gestolen en geen band te veel heb opgeschreven! En Jerry heet ik niet, professor — ik heet Henry!

— Dat is waar — Jerry is de butler, met den sterk ontwikkelde knobbel der eigenwijsheid! hernam de professor en daarop stapte hij in de auto, terwijl Lucile en Edward Minto hem volgden.

Wat tante Sophie betreft — zij had eerst nog eenige boodschappen te verrichten en nam een huurauto.

Bunbury echter kon nog lang niet zijn gemak nemen, want hij moest allereerst zorgen, niet alleen voor Bibi, maar ook voor de zeer uitgebreide bagage, welke de beide onderzoekers hadden meegebracht — dozijnen schelds door den secretaris gereinigd en geprepareerd, gedeelten van skeletten, opgezette dieren, een zeer fraaie collectie vlinders, vergiftige slangen op sterk water, een collectie meteorsteenen, talrijke wapens, waarvan er vele reeds duizenden jaren in den grond hadden moeten zitten, vellen van luipaarden en alligators en andere voorwerpen.

Dat alles was geborgen in groote withouten kisten en al die kisten moesten worden uitgeladen, naar de goederenlift gebracht en vervolgens in de groote vrachtauto worden gestald, die beneden stond te wachten.

Bunbury had dus heel wat te doen en het duurde ruim een uur voor de twaalf groote kisten benevens de kooi van Bibi eindelijk in de auto waren geplaatst.

De aap mensch scheen het verre van gemakkelijk te vinden, dat hij alweder in een donkere ruimte werd opgesloten en rukte woedend aan de duimdikke tralies van zijn kooi.

En zij waren nauwelijks dik genoeg om te beletten, dat hij ze krom boog!

Het was reeds laat in den middag toen hij eindelijk met zijn vracht het fraaie woonhuis van professor Shabberwog in de Grandham Street bereikte.

De geheele derde verdieping van dat huis was ingericht als een soort museum en daarheen werden de kisten dadelijk gebracht, om later te worden ontpakt, ook al weder onder toezicht van Bunbury, die een volledige lijst van hun inhoud bezat.

Bibi echter kreeg met zijn kooi een plaatsje in het groote tuinhuis achter in den tuin, hetgeen hij zeer gemakkelijk scheen te vinden, want hij gaf aan zijn blijdschap lucht door het uitstooten van een reeks rauwe kreten, waarnaar de professor met de grootste aandacht luisterde.

Toen de kisten aankwamen had de geleerde heer zich juist verkleed en zijn reiskleederen verwisseld tegen zijn zwarte jas, die hem ruim en gemakkelijk zat en hij slaakte een zucht van

verlichting toen hij eindelijk weder eens gemakkelijk zittende, vilten pantoffels kon aantrekken.

Toen Bibi zijn plaats in het tuinhuis had gevonden en daar reeds een kwartier vertoefde, nu en dan met geweld aan zijn tralies rukkend, kwam de professor den tuin binnenstappen, een groote sigaar tusschen de lippen — hij was een hartstochtelijk rooker — en ging met de handen op den rug vlak voor de kooi staan.

Hij fixeerde den aap mensch scherp, keek naar zijn breede schouders, zijn harige huid, zijn goed geproportioneerde ledematen, die veel meer op die van den mensch dan op die van den aap geleken, naar de schitterende oogen, eerder grijsgroen dan zwart en die telkens schuil gingen onder de vooruitspringende wenkbrauwen, naar het sterk hellende voorhoofd en naar de groote ooren, welke de aap mensch naar welgevallen kon bewegen.

Nu en dan ontblootte Bibi het vreeselijke gebit, waarmede hij met gemak de dikste spijkers kon doorbijten en het leek wel of hij den professor toelachte.

Deze begon:

— Wel, Bibi — vindt je het prettig dat je hier bent?

Bibi knorde iets en de professor was er vast van overtuigd, dat hij de vraag zeer goed begrepen had en bevestigend antwoordde.

Zijn woorden zoo duidelijk mogelijk en langzaam uitsprekend, vervolgde Shabberwog:

— Wil je een glas wijn?

Bibi knorde.

— Een koekje?

Opnieuw knorde Bibi, ditmaal wat nadrukkelijker.

Professor Shabberwog rukte opgewonden aan zijn bril en riep uit:

— Ik weet zeker dat ik je het spreken zal leeren — geduld overwint alles!

Op dat oogenblik werd er achter zijn rug gekucht en toen hij zich omwendde, zag hij zijn neef, Edward Minto, tegenover zich staan.

— Wat is er, Eddy? vroeg de professor op vriendelijken toon. Kom je naar mijn pupil zien?

— Dat eigenlijk niet in de eerste plaats, oom! antwoordde de jonge man. Ik kom voor een ernstiger zaak!

— Nog ernstiger dan iets wat Bibi betreft?

— Ja oom! antwoordde de jonge man, ondanks zichzelf glimlachend.

Hij scheen even naar zijn woorden te moeten zoeken en begon toen:

— U is nu terug, oom en daar ben ik hartelijk blij om! Ik — ik kom u herinneren aan uw belofte, om mij de hand van Lucile te geven — en ik wilde, als het kon, zoo spoedig mogelijk in het huwelijk treden!

— Welnu — ik blijf mijn belofte gestand — mijnentwege kunnen jullie over een paar maanden trouwen! Het gaat toch alles goed met het kind?

— De zaak is, oom — ik heb in den laatsten tijd den indruk gekregen, dat Lucile zich nog volstrekt niet vertrouwd heeft gemaakt met de gedachte, mijn vrouw te zullen worden!

— Dan wordt het toch tijd! riep professor Shabberwog uit. Je hebt toch gelegenheid in

overvloed gehad, om haar te zeggen, dat je haar liefhebt!

— Oh, dat heb ik zelfs herhaaldelijk gedaan oom — maar ik weet niet zeker of het heel veel indruk op haar heeft gemaakt! Ik ben overtuigd echter dat zij mij zal leeren liefhebben, als wij maar eerst getrouwd zijn en daarom kom ik mijn aanzoek nu herhalen! Ik weet dat Lucile u niet zal weerstreven — en daarop is al mijn hoop gevestigd!

Professor Shabberwog fronste de wenkbrauwen, want het denkbeeld dat men hem ongehoorzaam zou kunnen zijn, wekte zijn toorn op en daarop zeide hij kortaf:

— Over twee maanden wordt jullie huwelijk gesloten!

Hoofdstuk III.

Een lezing met eèn onverwacht einde.

Er waren omstreeks zes dagen verlopen sedert de terugkomst van professor Shabberwog.

Iederen dag, op een bepaald uur, werd Bibi ter bezichtiging gesteld voor intieme vrienden en geleerden, die groot belang in den aapmenschen stelden en zooals begrijpelijk is, had het geen dag geduurd, of er was een levendig dispuut ontstaan, over de vraag, of het inderdaad mogelijk zou zijn dit zonderlinge wezen dat geen aap en toch evenmin een mensch was, spreken te leeren.

Hierover echter was men het algemeen eens dat het dier een buitengewone schranderheid aan den dag legde, die zelfs die van den aap overtrof.

Professor Shabberwog had hem verschillende voorwerpen van dagelijksch gebruik gegeven en het was merkwaardig om te zien, hoe spoedig Bibi den aard en het nut van die voorwerpen leerde kennen.

Hij dronk uit een tinnen beker, dien hij zelf volschonk uit een flesch, hij schuierde zijn vacht met een ouden kleerschuijer, nadat het hem slechts eenmaal was voorgedaan, hij kamde zijn lange baardharen, hij kneep een spons vol water boven zijn kop uit en gilde van plezier, toen het koude water hem over het lichaam stroomde, maar de triomf van den professor bereikte zijn toppunt, toen, op den vierden dag, de aapmenschen ten

aanschouwe van eenige geleerde vrienden van den ontdekkingsreiziger, met een potlood op een vel papier een voorwerp teekende, dat met eenigen goeden wil voor een natuurgenoot kon doorgaan — een ding met vier uitsteeksels en een soort van kop.

Bibi leerde verwonderlijk snel met bord, vork en lepel omgaan en hij kon zich urenlang vermaken met een blokkendoos, welke Lucile hem ten geschenke had gegeven en die gevuld was met vierkante houten blokken, waarvan de kanten met letters en cijfers beschilderd waren.

Dan bespiedde de professor zijn pupil wel eens ongemerkt door een venster van het tuinhuis, in de stille hoop, dat hij hem met behulp van die letterblokken een begrijpelijk woord zou zien vormen — maar hoe schrander Bibi ook mocht zijn, zoover bracht hij het toch nooit.

Intusschen waren alle voorbereidselen genomen voor de lezing in de groote zaal van het Aardrijkskundig Genootschap.

En zooals steeds was het alweer Bunbury, die het leeuwenaandeel van het werk verrichtte.

Hij zond de uitnoodigingen rond, hij rangschikte de kostbare collecties fossielen, hij maakte de lantaarnplaatjes gereed, hij besprak met een vervoermaatschappij de voorwaarden om Bibi met zijn kooi naar de lezingzaal over te brengen — kortom, hij deed alles!

Het was in den morgen van den dag op welks avond de lezing zou plaats vinden, toen Bunbury den grooten tuin betrad, om Bibi te gaan voederen.

Hij had het ontbijt van het dier bij zich, bestaande uit roggebrood, een groote tinnen kroes vol melk, een stuk rauwe biefstuk en een paar bananen.

Hij had dat alles op een groot blad geplaatst en liep voorzichtig voort langs het breede pad, dat naar het tuinhuis leidde, teneinde onderweg niets te verliezen, toen hij eensklaps stokstijf bleef staan.

Uit een zijpad, zonder hem nog te zien, naderde Lucile, het hoofdje gebogen, een zakdoek in de kleine hand geklemd, de oogen rood van het weenen.

Het volgende oogenblik zag zij Bunbury.

Ook zij bleef staan en een oogenblik was het alsof zij wilde wegsnellen.

Een donkerroode gloed steeg in haar wangen op.

Beide jongelieden waren zeer verlegen en Bunbury wist niet wat hij met zijn presenteerblad moest aanvangen.

Hij keek het jonge meisje hulpeloos aan en stamelde toen:

— Neem mij niet kwalijk als ik u gestoord heb, Miss Lucile — ik moet Bibi zijn ontbijt gaan brengen — ik moest hier langs en ik wist niet dat gij hier waart! Gij — gij hebt toch geen verdriet?

Lucile antwoordde niet aanstonds — en plotseeling barstte zij opnieuw in tranen uit.

Het scheen, dat zij wilde wegluchten, maar Bunbury was haar te vlug af.

Hij zette het blad, dat hij droeg, eenvoudig aan den kant van het pad op het gras neer, greep de hand van het jonge meisje en zeide met bevende stem:

— Huil toch niet, Miss Lucile — huil toch alsjeblieft niet! Ik kan het niet aanzien — ik vind het zoo vreeselijk als u bedroefd is! Vindt u het onmogelijk, om mij te zeggen wat er aan scheelt?

— Ik kan het u wel zeggen, mijnheer Bunbury — over een paar maanden weet toch iedereen het! bracht het jonge meisje snikkend uit. Ik moet trouwen!

Bunbury liet eensklaps de hand vallen en werd zeer bleek.

— Trouwen? herhaalde hij op heeschen toon.

Het is dus al zoover? Natuurlijk heb ik wel iets gehoord van — — de plannen van den professor, maar — — ik dacht — —

— Wat dacht gij dan, mijnheer Bunbury? vroeg Lucile, den jongen man door haar tranen heen vol verwachting aanziende.

— Ik dacht dat gij nooit zoudt toestemmen! barstte Bunbury uit. Het is toch niets voor u, om — — om van zoo iemand te houden! Hij is niet slecht, ik geloof zelfs dat hij een goede jongen is, maar hij past niet bij u! Hij is veel te lichtzinnig, hij weet niet wat werken is, hij gooit het geld met handenvol het raam uit en — — en — — —

Hij begon te stotteren, werd vuurrood en maakte aanstalten het blad weder op te nemen, terwijl hij met moeite uitbracht:

— Het is gemeen van mij om dit alles te zeggen — het lijkt wel of ik een kwaadspreker word! Maar ik kan er niets aan doen — ik ben al zoo lang de assistent van uw vader — ik ken u al zoo lang en ik kan het niet aanzien, dat u uw ongeluk tegemoet gaat! Houdt u van hem?

— Ik houd veel meer van Bibi! kreet het jonge meisje en opnieuw dreigden de tranen te gaan stroomen.

— En — is er dan behalve Bibi soms nog iemand, van wien gij nog meer houdt? hernam Bunbury, die het blad weer had neergezet en nu met bleek gelaat op het meisje was toegetreden, om opnieuw haar hand te grijpen.

Lucile boog beschaamd het hoofd en antwoordde toen, nauwelijks hoorbaar:

— Ja, mijnheer Bunbury — ik houd van iemand anders, heel veel, zooveel, dat ik in geen geval met mijn neef wil trouwen!

Bunbury begon te beven als een espenblad en moest een paar maal slikken, voor hij met moeite kon uitbrengen:

— Mag ik — mag ik naar den naam van dien gelukkige vragen?

— U is erg nieuwsgierig, mijnheer Bunbury! antwoordde Lucile ondeugend, maar met trillende lippen. Weet u werkelijk niet wie die man is?

Bunbury keek haar aan, diep in de oogen — en wat hij daar las, bracht hem buiten zich zelf.

Hij gaf een schreeuw, die Bibi verschrikt in zijn hok deed rondvliegen en trok toen Lucile zoo onstuimig aan zijn borst, dat hij bijna mid-

den in het blad met het ontbijt van den aap-
mensch getrapt had.

En wat er toen geschiedde — dat is geschied
van den oorsprong van onze aarde af, telkens
wanneer twee jongelieden elkander hun liefde
beleden.

Het duurde ditmaal zelfs zoo lang, dat Bibi
ongeduldig begon te knorren en aan de tralies
van zijn hok rukte, dat het daverde.

Lucile maakte zich uit de armen van Bunbury
los, streek hem, met heldere tranen van geluk
in de oogen, over het glanzende zwarte haar
en zeide toen glimlachend, maar met een bevend
stemmetje:

— Je zult toch niet toelaten, dat ik met Ed-
ward Minto trouw, Joe!

— Dat zal ik tot mijn laatsten ademtocht be-
letten! riep Bunbury manmoedig uit. Het is
waar, ik ben niet rijk, ik ben je neef niet, ik
heb je vader nog nooit een kostbaar skelet ca-
deau kunnen doen — en toch geloof ik, dat ik
hem van nut ben geweest en dat hij over mij
tevreden kan zijn!

— Maar vergeet niet, Joe, dat papa mijn
hand al aan Minto heeft beloofd! Nog geen
half uur geleden sprak ik er met hem over!
Daarom heb je mij in dien toestand aangetrof-
fen! Je kent papa nog niet goed — het is voor
hem een uitgemaakte zaak, dat ik met Minto
in het huwelijk treed — hij heeft dat nu een-
maal zoo geregeld!

Een oogenblik was het alsof Lucile opnieuw
in tranen zou uitbarsten, maar Bunbury trok
haar weder aan zijn borst, streefde het prachtige
blonde haar en zeide op bemoedigenden toon:

— Van dat huwelijk komt niets, meisje, zoo-
lang ik nog een druppel bloed in het lichaam
heb en een stem om je vader toe te schreeuwen,
dat hij er verkeerd en slecht aan doet, zijn lief-
dochtertje tegen haar zin in het huwelijk te la-
ten treden met een man, dien zij niet lief heeft.

Hij wilde nog iets zeggen, maar Bibi gaf nu
op zijn beurt een schreeuw, die de beide jonge-
lieden verschrikt naar het tuinhuis deed omzien.

Toen begonnen zij te lachen en Bunbury
riep uit:

— Het arme dier heeft honger — en dat is
ook geen wonder, want ik geloof dat wij hier
al een uur met elkaar staan te babbelen! Houdt
je van me, Lucile?

— Oh zooveel, Joe!

— Houdt je al lang van mij?

— Ik geloof — van het eerste oogenblik af
dat ik je zag!

— Zul je mijn vrouwtje worden?

— Van jou en van niemand anders!

Weer volgden er eenige kussen, waaraan Bibi
een einde maakte, door zoo kwaadaardig te brul-
len, dat Bunbury zich verschrikt losmaakte, naar
het blad greep en haastig naar het tuinhuis liep,
waarvan de deur alleen overdag geopend was,
als de warme lentezon naar binnen kon schijnen.

Bibi ontving Bunbury met een alles behalve
vriendelijk gelaat en met dreigend ontbloote
tanden — ware messen, die een geluid maakten
als van metaal, wanneer hij zijn kaken tegen
elkander sloeg.

— Wees maar niet boos, Bibi! zeide Bunbury
lachend. Het zal jou ook zoo gaan, als je maar
eens eerst verliefd wordt!

Hij maakte een klein luikje open, achter in
het hok, en schoof er het blad met de levens-
middelen door, waarop Bibi dadelijk gretig
aanviel.

Maar hij scheen nog altijd boos op Bunbury
te zijn, want hij draaide hem den rug toe en
begon knorrig te eten.

De biefstuk, het roggebread, de melk, de
bananen — alles verdween vliegensvlug in zijn
keelgat, vermaald door zijn geweldig gebit.

Lucile en Bunbury bleven nog even toezien
en verwijderden zich toen langzaam, de armen
om elkanders leest gestrengeld, teneinde in een
afgelegen hoekje van den grooten tuin, hun
belangwekkend gesprek voort te zetten.

En de waarheid gebiedt te erkennen, dat de
jonge assistent van professor Shabberwog dien
dag met minder toewijding, of althans met min-
der oplettendheid zijn taak verrichtte dan anders.

Hij bemoeide zich bijna niet met den aap-
mensch, die zich zeer gebelgd toonde over deze
veronachtzaming en zocht zooveel mogelijk de
nabijheid op van Lucile, nu hij zeker was van
haar wederliefde.

Trouwens — de professor had hem voort-
durend noodig bij het bespreken van enkele
onderdeelen, in verband met de lezing, die hij
des avonds moest houden.

Verder had hij het druk met het installeeren
van de krachtige projectielamp, het bevestigen
van het scherm en het nauwkeurig rangschikken
van de lantaarnplaatjes.

Hijzelf zou het projectietoestel bedienen, terwijl de hooggeleerde heer Shabberwog zijn lezing zou houden.

De zaal waar de voordracht zou plaats hebben, bevond zich op de eerste verdieping en kon zoo als gezegd, bijna 4000 personen bevatten.

In de zaal zelve konden 3000 personen een plaats vinden en de overigen op de breede galerij, die op ongeveer drie meter van den vloer rondom de zijwanden en den achterwand van de zaal liep.

Aan het tegenovergestelde einde bevond zich een groot podium, half cirkelvormig en dat overdag licht ontving door een achttal hooge, dubbele ramen in dien gebogen wand.

Des avonds werd de zaal krachtig verlicht, maar voor deze gelegenheid, nu er een lezing werd gehouden met lantaarnplaatjes, zou dat licht telkens uitgaan, daar anders de beelden slechts onduidelijk zichtbaar zouden zijn.

Het scherm was aan twee sterke koorden opgehangen ongeveer in het midden van het groote podium en daar achter had Bunbury met zijn projectielantaarn plaats genomen.

Een klein telefoontoestel verbond zijn plaats met den kathedr, waarachter professor Shabberwog zou plaats nemen.

Dat was noodig, omdat de spreker op deze wijze hem moest waarschuwen, wanneer het eene beeld door het andere moest worden vervangen.

Er bestond zeer groote belangstelling voor de lezing en reeds om half acht begon de groote zaal zich te vullen met geleerden, beoefenaars van talrijke wetenschappen, journalisten en vrienden van den spreker.

Lucile, tante Sophie en Edward Minto kwamen tegelijkertijd met den professor en kregen een plaatsje op de eerste rij.

Om half acht was de kooi met Bibi gebracht, maar het dier zou pas op het podium worden geleid, wanneer daartoe het goede oogenblik was aangebroken, want men moest er voor vreezen, dat die groote, met menschen gevulde en zoo schitterend verlichte zaal hem bevreesd en zenuwachtig zou maken.

Het podium had aan weerszijden een deur, toegang gevende tot een breede couloir, die er geheel om heen liep en van waaruit men langs twee trapjes en twee andere deuren de zaal kon bereiken.

Thans waren de donkere gordijnen voor de

acht vensters neergelaten en alle lichten waren ontstoken.

Om acht uur was de zaal stampvol.

Geen plaatsje was onbezet gebleven.

Bunbury had reeds, naast den kathedr, op een breede, lange tafel alle voorwerpen gereed gezet, welke de lezer aanstonds zou behoeven.

Daar lagen een paar schedels, eenige dijbeenderen, sneeuwwit gebleekt door de zon, zeldzame wapens en sieraden, een paar groote flacons met preparaten en nog andere voorwerpen.

Vervolgens had hij het manuscript opengeslagen op den lessenaar neergelegd en daarboven een lang rietje, waarmede de professor aanstonds op het projectiedoek bijzonderheden zou kunnen aanwijzen.

Juist om acht uur trad professor Shabberwog op het podium, door een der zijdeuren, begroet door een minutenlang aanhoudend applaus.

Hij was gekleed in een tamelijk slecht zittende rok en dankte met een onbeholpen buiging voor het applaus.

Toen nam hij achter den lessenaar plaats, dronk een slok suikerwater, bladerde even in zijn manuscript en begon te spreken.

Aanstonds werd het doodstil in de groote zaal.

De uitmuntende accoustiek had ten gevolge, dat de spreker tot in de uiterste hoeken kon worden verstaan.

Bunbury had achter de lange tafel plaats genomen en telkens gaf hij den professor het voorwerp aan, hetwelk deze in zijn lezing behandelde.

Nu en dan ophoudend om wat suikerwater te drinken, ging Shabberwog voort en verhaalde van zijn reis door Borneo, Celebes, een gedeelte van Sumatra en Java.

De potlooden der reporters vlogen nu en dan haastig over de bloc-notes en dat was het eenige geluid, dat vernomen werd.

Het was reeds bij negenen, toen eindelijk de professor met eenige plechtigheid aankondigde:

— En thans is het oogenblik aangebroken, dames en heeren, waarop ik u den diamant wil toonen, waarover ik zooeven uitweidde!

Hij gaf Bunbury een wenk en deze nam uit de tasch, die hij al dien tijd niet uit zijn handen had gelegd, den reusachtigen steen en stelde dien den professor ter hand.

Een kreet van bewondering ging onder het publiek op en niet het minst onder de dames,

toen professor Shabberwog den diamant tusschen duim en middelvinger omhoog hief.

De steen was ongeslepen, op een enkele facette na en zag er dus eenigszins uit als een kesteen, of beter als een stuk ruwe aluin — maar die eene facette schitterde dan ook met buitengewonen glans.

Nadat de professor nog eenigen tijd over den steen gesproken had, legde hij hem voor zich op den lessenaar en zeide :

— Wij zullen aanstonds nog op dezen zeldzamen diamant terugkomen, dames en heeren! Thans zal ik het voorrecht hebben, u een andere aanwinst te toonen, die, wat mij betreft en zeker in wetenschappelijk opzicht, van veel hooger waarde is dan deze vuistgrootte diamant!

Weer gaf hij Bunbury een wenk, die snel door een der zijdeuren verdween en een oogenblik later rolden drie mannen, terwijl Bunbury den weg wees, de kooi met den aapmensch op het podium, waarna zij zich weder verwijderden.

Verreweg de meeste aanwezigen hadden Bibi nog slechts als foto gezien en er ging opnieuw een onderdrukte kreet van verbazing op bij de aanschouwing van het groote, harige monster.

Het was een ware duivel, zooals hij daar, met blikerend gebit, de oogen onzichtbaar onder de wenkbrauwen als luifels, in zijn kooi zat neergehurkt, de krachtige klauwen om de tralies geklemd.

Professor Shabberwog bleef een oogenblik van zijn zegepraal genieten en zette toen zijn lezing voort.

Hij had zijn rietje gegrepen en sprak, met een ijdel gebaar zijn baard streelend :

— Zie hier dan een specimen van den Pithecantropus Erectus, welke soort men reeds lang uitgestorven waande en waarvan het bestaan zelfs langen tijd geloochend is door geleerden van naam!

Hij wees met het rietje op den kop van Bibi en ging voort :

— Zooals gij allen kunt waarnemen is de gelaatshoek van dezen aap, zooals wij hem voorloopig willen noemen, merkwaardig stomp. Wanneer gij dezen kop vergelijkt met dien van den mandril, om slechts deze apensoort te noemen, dan moet u aanstonds het groote verschil opvallen! Ik heb den hoek zeer nauwkeurig gemeten — hij is slechts weinige graden stomper dan die van het gelaat van den neger!

Hij tikte even met het rietje tegen de tralies maar Bibi scheen uit zijn humeur te zijn en zat ineengedoken in een hoek, nu en dan zijn muil met de vreeselijke slagstanden openend — een bek, die al in zeer geringe mate aan den mond van den mensch herinnerde.

De professor kuchte eens, bevochtigde zijn keel met een slok water en ging voort met de beide handen op den lessenaar steunend :

— Zooals ik als bekend mag veronderstellen, dames en heeren, werden voor het eerst in het jaar 1894 beenderen van den pithecantropus erectus door den Nederlandschen geleerde professor Dubois gevonden op Java en wel in het Pliocene, de laatste formatie van het tertiaire tijdperk. Eveneens mag ik het als bekend veronderstellen, dat alle geleerden op het gebied der Anthropologie het er over eens zijn, dat deze beenderen alleen hebben kunnen toebehooren aan den rechttopgaanden aapmensch, waarvan gij hier een levend specimen voor u ziet!

De professor keek even naar Bibi en het leek waarlijk wel, alsof het dier minachtend de schouwers ophaalde!

Toen vervolgde Shabberwog :

— Wij hebben hier zonder eenigen twijfel te doen met een lid van de orde der Simiïe, der apen dus! Meer in het bijzonder moeten wij het er voor houden, dat dit wezen geacht moet worden te behooren tot de familie der Simia Troglodytes of Holbewonende Apen, waaronder wij ook de chimpansée hebben te rangschikken. Als ik nu nog zeg dat hij behoort tot de soort der Smalneuzigen, dan kan ik mij verder ontheven achten van een nadere omschrijving. Dit wezen, dat ik vond in het midden van een oerwoud op Java en wel op slechts eenige mijlen afstand van Kaap Bantenan, was volstrekt niet bijzonder woest en liet zich zelfs aanraken, nadat het gevangen was. Ik kan u intusschen verzekeren, dat de spierkracht van dit wezen buitengewoon groot is en minstens die van den gorilla evenaart! Gij behoeft daartoe slechts te letten op de ruime borstkas, de krachtig ontwikkelde schouders, den breeden rug en den zwaren hals, langer dan die van de gewone apen. Eenige inboorlingen, die slechts schoorvoetend durfden naderen, deelden mij mede, dat zij dergelijke aapmensen slechts in zeer zeldzame gevallen te zien kregen en dat zij deze vreesden wegens hun kracht en ook vooral om hun dief-

achtigheid! Want somtijds drongen deze wezens in de kampongs door en stalen daar alles wat er onder het bereik van hun hand kwam!

De professor verschoof even zijn bril, bladerde in zijn manuscript en ging toen voort:

— Deze wezens leven hoofdzakelijk van plantaardig voedsel, ofschoon zij ook, zooals mij gebleken is, dierlijk voedsel geenszins versmaden, in rauwen zoowel als in gekookten toestand. Zij zijn bijzonder gehecht aan hun woonplaats en meestal blijven zij hun geheele leven op denzelfden boom doorbrengen, dien zij dan geheel voor zich zelf opeischen en alle indringers onbarmhartig van de takken werpen. Over de schranderheid van deze wezens deden verbazende verhalen de ronde en ik voor mij twijfel er ook geen seconde aan, of ik zal er in slagen, ook dit wezen binnen afzienbaren tijd het spreken te leeren! Gij ziet mij verwonderd aan en toch houd ik vol, wat ik gezegd heb! Het is voor mij aan geen twijfel onderhevig, of dit schepsel verstaat zeer goed zekere vragen, die ik hem stel! Met uw goedvinden zullen wij daarvan thans eens de proef nemen!

De professor verliet de kleine verhooging, waarop het spreekgestoelte geplaatst was, ging terzijde van de kooi staan, klopte met zijn rietje tegen de tralies, boog zich een weinig voorover en vroeg op den vriendelijksten toon van de wereld:

— Valt je gevangenschap je zwaar, Bibi?

Het was doodstil in de zaal, want iedereen wilde het minste geluid opvangen, dat de aap-mensch zou maken.

Bibi kwam een weinig naar voren, opende den muil, zoodat zijn tanden blikkerden in het licht — en zeer duidelijk kwam het antwoord:

— Heelemaal niet, professor!

Dit onverwachte antwoord verwekte een onbeschrijfelijke opschudding.

Heeren sprongen zenuwachtig op, dames gilden en vielen flauw.

Maar het volgende oogenblik veranderde het tooneel plotseling weder.

Bibi had de tralies aan den zijkant van de kooi gegrepen — en de volgende seconde duwde hij een soort deur los en stapte uit zijn kooi.

Met de snelheid van den bliksem wierp hij den professor achteruit, sprong op den kathedraal toe, nam den reuzen diamant weg, die daar nog steeds lag en was met een paar sprongen bij een der vensters.

Er klonk een gerinkel als van brekend glas, het gordijn zwaaide heftig heen en weder en toen viel er een zonderlinge stilte...

Er was in de geheele zaal slechts een enkele persoon, die iets van het gebeurde begreep.

Dat was John Raffles.

Vergelijk eens de
Cigaret J. v. K.
met andere merken.

Hoofdstuk IV.

Na den roof.

Het was ongeveer tien uur in den morgen van den volgenden dag, toen Lord William Aberdeen de kleine eetzaal in zijn fraai huis aan de Regent Street verliet en zich begaf naar de bibliotheek, waartoe hij een trap moest bestijgen.

Hij vond daar een jongen man met lachende blauwe oogen en een vroolijk, zacht blozend gelaat, die bij zijn binnentreden opsprong en het blad neerwierp, waarin hij had zitten lezen.

Het was Charly Brand, de secretaris van Lord Aberdeen.

Deze zelf was een man in de kracht van zijn

leven met een energiek, scherp geteekend gelaat, waarin twee doordringende grijze oogen schitterden, die de menschen tot op den bodem van de ziel schenen te kunnen lezen.

Hij drukte den jongen man de hand, liet zich in een stoel neervallen en zeide:

— Begin nu maar eens, Charly, mij het bewuste te toonen — ik heb nog geen tijd gevonden het op mijn gemak te beschouwen en bovendien kan men bij daglicht beter over dergelijke dingen oordeelen!

Charly Brand stond op en trad op een der

reusachtige, eikenhouten boekenkasten toe, die de wanden van de bibliotheek bijna geheel vulden.

Hij opende een der groote deuren, bukte zich en nam van de onderste plank eenige boeken af, in marokkijn leder gebonden.

Hij tastte in de aldus ontstane opening en drukte op iets, dat er als een kwast in het hout van den achterwand uitzag.

Er liet zich een zacht geluid hooren, de achterwand daalde een weinig daar ter plaatse en er werd een opening zichtbaar, niet grooter dan een sigarenkistje.

Charly Brand stak er de hand in en haalde er een klein kistje van ijzer uit, fraai bewerkt, een waar juweeltje van Italiaansche smeedkunst uit het begin van de XVIe eeuw.

Hij sloot het vak weder, plaatste de boeken in de opening en zette het kistje op een ronde, ebbenhouten tafel in het midden van het vertrek.

Toen haalde hij een kleinen, eigenaardig gevormden sleutel te voorschijn, opende daarmede het kistje en nam er het voorwerp uit dat er in lag, op een kussentje van rood satijn.

Het was een vuistgrootte diamant, waaraan slechts een enkele facette geslepen was.

Lord Aberdeen nam het voorwerp in de hand, trad er mee naar het venster, dat op den grooten tuin uitzag en bekeek den kostbaren steen aandachtig door een loupe.

Hij draaide den diamant om en om, keek toen Charly met schitterende oogen aan en zeide :

— Een zeldzaam fraaie steen, mijn jongen — op zijn minst 300.000 pond waard, zelfs al zou hij in tien andere diamanten verdeeld worden! Het is waar, dat de de Beers Mijn bij Kaapstad wel eens steenen heeft opgeleverd, die wat witter, of als je wilt wat blauwer waren dan deze, maar tegenwoordig wordt juist deze gele kleur algemeen gewaardeerd! Ik kan niet nalaten, Charly, je nogmaals mijn welgemeend compliment te maken over de wijze, waarop je deze zaak tot een goed einde heb gebracht en de bedriegelijke manier, waarop je de rol van Bibi hebt vervuld.

— Hoe maakt onze gevangene het, Edward? vroeg Charly Brand, tot wien deze woorden gericht waren.

— Zoo goed als het in de gegeven omstandigheden maar mogelijk is! Ik ben zooeven nog naar hem gaan kijken. Onze kleine injectie heeft geen schadelijken invloed op het dier uitge-

oefend, of op den man, zooals je verkiest! Hij heeft goed gegeten en op het oogenblik slaapt hij! Maar jijzelf — heb je geen nadeelige gevolgen ondervonden van dien sprong door het venster en van die eerste verdieping?

— In het minst niet, Edward! antwoordde Charly Brand. Het zware vulsel, waarin ik het tusschen haakjes warm genoeg heb gehad, de lederen huid en de beharing vormden een beschutting, zoo dik en stevig, dat de glasscherven mij hoegenaamd niet hebben gedeerd! En wat den val betreft — het was maar drie meter en ik zelf had immers de plek van te voren uitgezocht en wist dat ik terecht zou komen in de weeke aarde van een bloembed, dat zich juist onder het venster bevond!

— Ik zag je daar in een dagblad lezen, Charly — wat vermelden zij omtrent de zaak?

— Dat zal ik je aanstonds zeggen, Edward! antwoordde Charly lachend. Je kunt het gelooven of niet, maar die brave professor Shabberwog is volstrekt niet overtuigd, dat zijn pupil een mensch was! Hij blijft er bij, dat de aapmensch zijn vraag verstaan heeft en hij vindt het volstrekt niet zoo verwonderlijk, dat hij in duidelijk Engelsch een antwoord ontving!

— Lees het mij maar eens voor, mijn waarde! Maar niet als de secretaris aan Lord Aberdeen — maar als Charly Brand aan zijn vriend John Raffles!

De Gentleman-Inbreker, de langgezochte vijand van Scotland Yard, die zich reeds eenige jaren verschool achter het mom van een schatrijk edelman, Lord William Aberdeen geheeten, vlijde zich in een gemakkelijken stoel neer, stak een sigaret op en zette zich tot luisteren.

Charly Brand nam het nummer van de „Daily Telegraph”, waarin hij zooeven had zitten lezen, weder ter hand en begon te lezen :

EEN OPZIENBARENDE ROOF.
DE AAPMENSCH ALS DIEF.
ONGELOOFLIJK VOORVAL TIJDENS
EEN LEZING!

De voordracht, welke professor Edmund Shabberwog gisteravond in een der groote zalen van het Vereenigingsgebouw van het Aardrijkskundig Genootschap hield, werd omstreeks half tien op een even onverwachte als ongelooflijke wijze beëindigd, door een voorval, dat zeker wel als eenig mag wor-

den beschouwd in de annalen der criminaliteit, — of in die van de volkerenkunde, al naar men verkiest.

Wij mogen het als van algemeene bekendheid veronderstellen, dat onze beroemde stadgenoot van een reis naar de tropen dezer dagen terug was gekeerd, in gezelschap van zijn secretaris, den heer Joseph Bunbury en van een zonderling wezen, half aap, half mensch, waarvan de professor de verwachting koesterde, dat het binnen korten tijd de taal der menschen zou leeren verstaan en zelfs spreken!

Maar ook bevond zich een uiterst kostbare diamant onder de collectie, welke professor Shabberwog van zijn ontdekkingsreis terugbracht en over het een zoowel als het ander zou onze geleerde landgenoot gisteren een lezing houden.

Bibi — dit is de naam, dien een Fransche kok aan boord van de mailboot, welke den professor en de overige leden van zijn reisgezelschap overbracht, aan den aapmensch gaf en dien hij van dat oogenblik af behouden heeft — was opgesloten in een zeer stevige kooi en deze werd om zeven uur uit het tuinhuis in den grooten tuin achter het huis van professor Shabberwog in de Grandham Street gehaald en per vrachtauto naar het gebouw van het Aardrijkskundig Genootschap overgebracht, waar de kooi omstreeks half acht aankwam en onmiddellijk naar de breede gang terzijde van het podium werd gebracht.

Joseph Bunbury heeft, van het tijdstip af, dat de reuzendiamant gevonden werd, dit kleinood onder zijn berusting gehad en hij was het ook, die bij den slijpmolen bleef staan, al den tijd die er noodig was, om op de fabriek van de heeren Van Dam te Amsterdam een facette aan den steen te slijpen.

Hij was het ook, die den kolossalen steen op den kathedrader nederlegde, toen de professor den diamant noodig had in het verloop van zijn voordracht.

De steen bleef daarna op den lessenaar liggen — en dat bleek naderhand een zeer groote onvoorzichtigheid te zijn geweest.

De kooi met den aapmensch was reeds op het podium gerold door drie der vaste

beambten van het genootschap, die zich vervolgens weder terug trokken naar de breede gang, welke om het half rond podium heen loopt en daar bleven wachten op het tijdstip, dat zij de kooi weder zouden moeten weghalen.

Zij deden natuurlijk de deur achter zich dicht, die naar het podium leidt en konden zodoende onmogelijk waarnemen wat daar voorviel.

En nu komt het wonderbaarlijke van het geheele geval — zoo verwonderlijk, dat men het niet zou kunnen gelooven, als niet 4000 personen er bij tegenwoordig waren geweest.

Op een oogenblik dat Joseph Bunbury zich met zijn projectiescherm bezighield en daarachter verdwenen was om alles voor de projectie in gereedheid te zetten, stelde professor Shabberwog, na een inleidende toelichting, aan den aapmensch de vraag, of hij zich in zijn gevangenschap tevreden gevoelde.

En met duidelijke stem, in het zuiverste Engelsch, dat men zich kan denken, gaf Bibi ten antwoord: „Heelemaal niet, professor”!

Men zal zich de geweldige consternatie kunnen voorstellen, welke deze onverwachte woorden verwekten!

Niet minder dan zeven dames onder het auditorium vielen flauw van ontsteltenis, anderen barstten in een hysterisch lachen uit, maar verreweg de meesten zaten stom van verbazing.

En voor zij van deze verbazing bekomen waren, had de aapmensch zijn kooi geopend en sprong naar buiten.

Hij griste met een bliksemsnelle beweging den diamant van het leesgestoelte en snelde er mede naar een van de acht dubbele, tot aan den grond reikende vensters, welke het podium omgeven en die thans allen door een fluweelen gordijn waren gesloten.

De zonderlinge dief sloeg het gordijn terzijde en verdween er achter.

Het volgende oogenblik klonk het gerinkel van glas, ten bewijze dat de aapmensch de ruit verbrijzeld had en naar beneden was gesprongen, in den vrij grooten tuin, die het gebouw omgeeft.

De ontsteltenis duurde niet lang, want eenige heeren kregen spoedig hun bezinning terug, met Joseph Bunbury aan het hoofd, en zij ijlden naar het venster, rukten het gordijn terzijde en staarden in de duisternis naar buiten.

En daar zagen zij niets anders dan een donkere gedaante, die snel als de wind over den twee meter hoogen muur wipte, welke daar ter plaatse den tuin afsluit van een slechts zeer weinig begane straat.

Sommigen verzekeren, dat slechts een seconde later het geluid klonk van een snel wegwijdende auto — en wat de politie betreft, die dadelijk in den arm werd genomen, zij is er vast van overtuigd dat degenen die dit geluid vernomen meenen te hebben, zich onmogelijk kunnen hebben vergist.

Dat wil met andere woorden zeggen, dat de politie er vast van overtuigd is, dat de diefstal niet door een aap, maar wel degelijk door een mensch moet zijn verricht!

Daarbij voert zij natuurlijk in de eerste plaats het in duidelijk Engelsch gegeven antwoord aan. Vervolgens wijst zij er op, dat zelfs de schranderste aap niet dadelijk op een venster zou toesnellen, in een vertrek, dat hij nooit van te voren heeft gezien en ook waarschijnlijk de groote waarde niet zou kennen van een steen, die er uitzag als een kei!

En toch geeft noch het een noch het ander bij haar den doorslag!

Voor Scotland Yard ligt het voornaamste bewijs van de juistheid van zijn zienswijze hierin, dat de aapmensch heeft kunnen ontsnappen!

Een nauwkeurig onderzoek van de kooi heeft namelijk aan het licht gebracht, dat vijf van de tralies, zoo dik als een gaspijp en aan de onder- en de bovenzijde onderling verbonden door een ijzeren staaf, draaibaar waren gemaakt op een even eenvoudige als vernuftige wijze.

Tusschen de vijfde en de zesde tralie namelijk waren de boven- zoowel als de benedenstang met een zeer fijne en dunne metaalzaag doorgezaagd.

Hetzelfde was geschied met alle vijf de tralies, daar, waar zij aan het ijzeren raam-

werk waren vastgeklonken, dat de geheele voorzijde van de kooi omgaf.

De vijf tralies zouden op deze wijze dadelijk uit de kooi zijn gevallen, wanneer zij niet op vernuftige wijze tot op het laatste oogenblik op hun plaats waren gehouden, door stukjes dun ijzerdraad, die door een krachtig man echter gemakkelijk vernield konden worden, of anders eenvoudig door den zoogenaamden Bibi konden worden losgewikkeld.

Op deze wijze was het voor het wezen in de kooi, wat het dan ook geweest moge zijn, een kleinigheid, op het gunstige oogenblik de aldus gevormde deur te openen en naar buiten te springen en dat men bij kunstlicht de bewerking, welke de tralies hadden ondergaan, niet ontdekt heeft, is volstrekt niet verwonderlijk — de zaagsneden waren met zwart gemaakte stopverf behoorlijk weder gedicht!

Dit alles is duidelijk zou men zeggen en niet voor tweeërlei uitleggingen vatbaar.

En toch, hoe ongelooflijk het ook moge klinken — professor Shabberwog blijft bij zijn meening dat Bibi en niemand anders uit het hok is gebroken en den steen heeft gestolen!

Hij wil niets hooren van een zaag, of van een auto, hij wil zich niet laten overtuigen, dat die plotselinge gave van het woord in een woest schepsel uit de oerwouden van Java al heel onwaarschijnlijk was — hij aanvaardt liever het meest onwaarschijnlijke, dan een geliefkoosde overtuiging prijs te geven!

Het spreekt echter vanzelf dat de politie een weinig meer sceptisch tegenover de zaak staat!

Scotland Yard, belichaamd in den persoon van zijn besten detective, James Sullivan, heeft de zaak ter hand genomen en is onmiddellijk met een onderzoek aangevangen.

Laten wij hieraan dadelijk toevoegen, dat dit onderzoek tot op het oogenblik waarop wij dit schrijven, niet het minste resultaat heeft opgeleverd.

Van Bibi is tot dusverre niet het geringste spoor ontdekt, behalve de afdrukken van zijn groote voetzolen en de zes teenen van zijn achterpooten in de weke aarde van den tuin.

Bunbury, die natuurlijk onmiddellijk onder-vraagd werd, en die zeer onder den indruk was van den roof, getuigde, dat hij om vier uur voor de laatste maal naar den aapmensch had omgezien en hem toen zijn eten had gebracht.

En hij durfde wel onder eede bezweren, dat toen inderdaad de aapmensch en geen plaatsvervanger in de kooi zat, al begon het ook in het tuinhuis langzamerhand een weinig donkerder te worden.

Van een vernieling van de tralies was toen ook nog geen sprake, want hij zelf had, om Bibi wat te plagen, uit alle macht aan de tralies gerukt — en hij behoorde niet tot de zwaksten!

Het stond al spoedig vast, dat er tusschen vier en zeven uur niemand naar den aapmensch had omgezien, zooals trouwens gebruikelijk was, want om dien tijd sliep het beest steeds en de politie helt dus over tot de meening, dat de dief, die de plaats van den aapmensch innam, dit moet hebben gedaan tusschen vier en zeven uur.

En hier stuit men op een groote moeilijkheid, want het is bijna onverklaarbaar, hoe men het zeer sterke en voor vreemden ongenaakbare schepsel uit de kooi heeft kunnen halen, zonder dat dit werd gemerkt.

Het ligt natuurlijk voor de hand, dat de politie aanstonds gedacht heeft aan een bedwelmingsmiddel, een injectie of iets dergelijks, waardoor Bibi bewusteloos is gemaakt.

Daarna zouden dan de tralies zijn door-

gevild en de daders — want dat het er meer dan één geweest moeten zijn, staat vast, — zouden vervolgens den aapmensch door de opening hebben getrokken en een hunner zou daarna de plaats van Bibi hebben ingenomen.

Maar dan doen zich aanstonds twee vragen voor:

Hoe heeft men ongezien den bewusteloozen aap over den tuinmuur kunnen werken en wegbrengen?

Hoe heeft de dader de rol van den aap zoo voortreffelijk weten te spelen, dat het bedrog in het geheel niet werd ontdekt?

Op de eerste vraag geeft de politie ten antwoord, dat het zeer wel mogelijk is, dat de daders het bewusteloos gemaakte dier tijdelijk in een hoek van den tuin hebben verborgen en het daar pas hebben weggehaald in het holste van den nacht.

Wat het tweede punt betreft — de daders hebben zes dagen den tijd gehad, om den aanslag voor te bereiden en zij hebben dus ruimschoots gelegenheid gevonden in de een of andere vermomming den aapmensch te bestudeeren, hem talrijke malen te fotografeeren en ten slotte een omhulsel te vervaardigen, hetwelk aan dengene, die het aantrok, volkomen het uiterlijk van Bibi zou geven.

Hoe dit alles ook moge zijn — de politie staat opnieuw voor een zeer moeilijke taak!

En men hoort opnieuw dien gevreesden naam mompelen — — John Raffles!

Hoofdstuk V.

Geld en liefde.

Raffles had, nu en dan een trekje aan zijn sigaret doende, toegelusterd en zeide nu glimlachend:

— „Men” is ditmaal eens niet ver van de waarheid! Het is maar jammer van dien goeden Sullivan, dat hij ook ditmaal niet veel heeft aan het vermoeden, dat John Raffles de hand in het spel heeft gehad! Overigens heeft alles zich ongeveer juist zoo toegedragen, als het blad, waaruit je me zooveen hebt voorgelezen, het afschildert! Wij hebben inderdaad onzen vriend Bibi

een kleine inspuiting gegeven, al is het dan midden op den dag geweest, als onschuldige geneesheeren, die eens een kijkje kwamen nemen en pas vier of vijf uren later heeft die inspuiting haar invloed doen gelden! Wij zijn toen teruggekomen, wij hebben de tralies doorgevild, wij hebben den bewusteloozen sinjeur naar buiten gesleept en verborgen in een donker hoekje van het tuinhuis — en ten slotte heb jij je in de apenhuid gestoken, — en was het alleen maar een huid geweest, arme kerel! Maar het was

een complete vulling, die je het warm genoeg zal hebben gemaakt!

— Het ging nog al — en toch zou ik het liever niet voor een tweede maal willen doen! zeide Charly Brand met een pijnlijk glimlachje. De kop vooral, al was hij dan van papier maché, begon ten slotte als lood te drukken en in de vrachtauto heb ik het ding in mijn wanhoop afgezet! Het was niet meer om uit te houden!

— Wat de auto betreft — dat hebben zij ook goed gehoord! ging Raffles voort. Want onze brave Henderson, mijn trouwe chauffeur, heeft je op de afgesproken plek opgevangen! Alleen het antwoord op de vraag van Shabberwog behoorde eigenlijk niet tot onze kleine comédie, mijn waarde! hernam Raffles, terwijl hij Charly met den vinger dreigde.

— Daar kon ik niets aan doen — het was sterker dan ik! riep Charly Brand uit. De verleiding was me te machtig — en alles welbeschouwd had een schrander politiebeambte toch aanstonds de toedracht van de zaak doorzien, ook al had ik gezwegen als een visch! En vertel me nu eens, Edward, wat je van plan bent met vriend Bibi te doen, die zich nu in den kelder van je huis in de Victoria Street bevindt?

— Daaromtrent ben ik het nog niet volkomen met me zelf eens — dat zal min of meer van de omstandigheden afhangen! Het dier heeft het daar heel goed, voedsel in overvloed onder het bereik van zijn handen, warmte en ruimte om zich te bewegen! Ik denk echter wel, dat ik op de een of andere wijze Bibi eenvoudig aan zijn eigenaar zal teruggeven — want zulke monsters als huisdieren te houden is wel een weinig lastig op den duur!

— En — wat gebeurt er met den diamant, dien wij op zulk een vreemde wijze in handen hebben weten te krijgen?

— Wel, ik denk hem zelf eerst te kloven, in drieën of in vieren, daarna de stukken van den diamant afzonderlijk een weinig bij te slijpen — en ze dan te verkoopen, ergens in Achter-Indië, of anders in Amerika, zoodra de lucht weer wat zuiver is. Je weet dat ik den tijd heb en desnoods jaren kan wachten! In ieder geval zal die steen in mijn handen van meer nut zijn, dan wanneer hij als curioze in het Museum van professor Shabberwog had gelegen, onder een vitrine en op een kussentje van donkerblauw fluweel!

Raffles was opgesprongen, wierp zijn sigaret in de koperen aschbak, in den vorm van een Venetiaanschen gondel, die op de ebbenhouten tafel stond, rekte zich eens flink uit en zeide toen:

— Deze zaak is dus alweer zoo goed als afgeloopen, Charly — en ik moet je nogmaals voor je goede hulp bedanken! Zonder jouw werkelijk aapachtige vlugheid, zouden dergelijke zaken eenvoudig onuitvoerbaar zijn! Ik heb bepaald van je genoten, toen ik, op de vierde rij van het tooneel, toekeek!

— Ik was bang dat mijn blauwe oogen mij ieder oogenblik zouden verraden!

— Dat zouden zij gedaan hebben, als ze niet zoo goed verborgen waren geweest onder het sterk vooruitspringende voorhoofdsbeen en de borstelige wenkbrauwen! antwoordde Raffles. En berg nu den steen voorloopig maar weer in zijn schuilplaats en vergezel mij naar de Windsor Club, waar ik, als ik mij niet vergis, een afspraak heb!

Charly Brand haalde een keurig in chagrijn leder gebonden notitieboekje uit zijn zak, bladerde er even in en zeide toen:

— Ja, je vergist je niet! Om half twaalf met Sir Boreham, om te praten over den aankoop van zijn dubbel span hackneys voor je mailcoach!

— Hoeveel vraagt hij ook weer voor de vier paarden?

— 10 miljoen Oostenrijksche kronen! antwoordde Charly.

— Nu, het is een waar bagatel! hernam Raffles hoofdschuddend. Wat is tegenwoordig 10 miljoen Oostenrijksche kronen? Men kan ze met gemak in zijn vestzakje bergen!

De beide vrienden verlieten de bibliotheekzaal, nadat Charly Brand den kostbaren diamant zorgvuldig weder in het ijzeren kistje had weggeborgen en dit had weggeschoven in de geheime bergplaats.

Zij daalden de trap af, lieten zich in de vestibule hun overgoed geven door den grijzen kamerbediende van Lord Aberdeen, den ouden Gaston en verlieten vervolgens het huis.

Het was een buitengewoon fraaie dag in het begin van de lente en zij besloten dus den weg te wandelen.

Zij liepen de Regent Street geheel ten einde, tot zij de Oxford Street bereikten, een van de drukste verkeerswegen van Londen en sloegen toen rechts af.

Honderd meter verder stonden zij stil voor een zeer groot gebouw van grijzen steen met een hooge koetspoort, op welks eerste en tweede verdieping zich de lokalen bevonden van de Windsor Club, waarvan Lord William Aberdeen de Vice-Voorzitter was.

In de vestibule schoot onmiddellijk een livreebediende op hen toe, die hen ontlastte van hun overgoed en wandelstok en vervolgens bestegen zij de breede trap.

Op het met marmer bevoerde portaal aangekomen, informeerde Raffles bij den portier van de Club, of Sir Boreham reeds gekomen was.

— Nog niet, Mylord! antwoordde de man.

Raffles en Charly traden binnen en bevonden zich nu in de bijzonder ruime conversatiezaal — weelderig maar toch met ouderwetsche deftigheid gemeubeld, — overal zware gemakkelijke leunstoelen, een ontzaglijke open haard, waarin nog altijd een vuurtje brandde, ten gerieve van de jichtige oude heertjes, fluweelen portières voor de deuren en een plafond van eikenhouten balken.

Het was er op dat oogenblik niet zeer vol, want pas over een uur zouden de meeste leden verschijnen om te lunchen in de groote zaal, die daarvoor bestemd was.

Bij het raam stonden een paar heeren zachtjes met elkander te praten en wierpen nu en dan een verholen blik op een jongen man, wiens kruin echter reeds een verdachte kaalheid begon te vertoonen en die juist met gebogen hoofd en een zeer ontevreden uitdrukking op zijn gelaat, de billardkamer binnenging, waar op dat tijdstip slechts een enkel billard in beslag was genomen.

Daargekomen, bleef hij met de handen in de zakken, naar het spel van twee heeren kijken, die er niet al te veel van terecht brachten.

Van tijd tot tijd maakte hij dan ook een spotgende opmerking, die de spelers zeer scheen te prikkelen.

Ook Charly had den jongen man zien heengaan en zeide op zachten toon tot Raffles:

— Dat was Edward Minto, ons nieuw lid. Hij schijnt niet erg in zijn humeur te zijn! En die jongelui daar aan het raam schijnen een weinig den spot met hem te drijven!

De twee mannen waren het groepje reeds genaderd en hoorden nu, hoe een van de heeren zeide:

— Minto zal zijn plezier nog wel opkunnen!

Stel je voor — het is immers een krankzinnige voorwaarde, welke de oude Shabberwog hem heeft gesteld!

— Zou ik mogen weten, heeren, van welke voorwaarde hier sprake is? vroeg Raffles, terwijl hij zich glimlachend tot den spreker wendde.

Deze had zich haastig omgekeerd, op het hooren van de stem van den vice-president en antwoordde toen op zachten toon, ofschoon er geen vrees bestond, dat Minto hem op dien verren afstand zou kunnen hooren:

— Minto is verbazend slecht gehumeurd, Mylord — zijn oom heeft hem een zeer moeilijke taak op de schouders gelegd — een taak die zoo goed als onuitvoerbaar is!

— Wat is het? hernam Raffles. Stuurt zijn oom hem naar de Noordpool, of op het spoor van Shackleton, naar den tegenovergestelden kant dus? Moet hij zich naar Centraal-Afrika begeven en zijn oom den schedel van een boschneger te verschaffen? Wil professor Shabberwog, dat zijn neef hem den baard van den profeet bezorgt?

— Was het dat alles maar, Mylord! hernam de ander lachend. Het is veel moeilijker, zeg ik u! Professor Shabberwog heeft Minto den eisch gesteld, dat hij hem zijn diamant en Bibi terug brengt!

— Dat is zeker wel wat heel veel gevergd! zeide Raffles met een fijn glimlachje.

— Veel gevergd, Mylord? Wel, het is volkomen onmogelijk! Hij had hem evengoed kunnen verzoeken, de maan van den hemel te plukken! Stel u voor, dat die goede sukkel van een Minto zou slagen, waar de officieele politie reeds nu met de handen in het haar zit!

— Wel, als dat het geval is, dan behoeft Minto toch slechts te verklaren, dat hij geen kans ziet, om aan den wensch van zijn oom te voldoen? liet nu Charly zich hooren.

— Alles goed en wel, Brand — maar ik ben nog niet uitgepraat! riep de jonge man uit. Ik sprak van een voorwaarde!

— Wat is dan die voorwaarde?

— Als hij den diamant en den aapmensch niet terug bezorgt aan zijn oom — dan krijgt hij de hand van diens dochter niet!

— Dan zal het voor alle partijen waarschijnlijk het best zijn, als Minto niet slaagt! zeide Raffles kalm. Er doen namelijk geruchten de ronde, volgens welke de bevallige dochter van den professor volstrekt niet op Minto gesteld is!

Er schijnt een ander te zijn, wien zij haar hart reeds geschonken heeft — ik weet evenwel niet wie de gelukkige is! In ieder geval hoop ik voor haar, dat Minto niet slaagt — voor zoover ik verstand heb van vrouwen, geloof ik wel te mogen zeggen, dat Minto volstrekt geen partij voor haar is! Hij is misschien een heel goede jongen — maar hij past nu eenmaal niet bij haar! Men kan evengoed een karrepaard koppelen aan een volbloed! Daarenboven — hij springt op een zeer nonchalante wijze met zijn geld om en als hij zoo doorgaat, zal het geen half jaar meer duren, of hij zal wel genoodzaakt zijn, een zeer rijk huwelijk te doen, teneinde zijn financiën, die danig geschokt zijn, weder eenigszins op peil te brengen.

— Dat is het ook juist. Mylord! zeide een der andere heeren. Ik geloof wel, dat Minto verliefd is op het meisje, maar haar rijkdom legt ook niet weinig gewicht in de schaal! Ik heb mij laten vertellen, dat haar vader haar op zijn minst 300.000 pond meegeeft! En dat is zelfs in den tegenwoordigen tijd een heel aardig bedrag!

— Voor Minto veel te weinig, als hij op deze wijze blijft voortgaan! hernam Raffles schouderophalend. Aan die 300.000 pond zou hij spoedig een einde hebben gemaakt! Hij wedt als een dolle, hij speelt hoog, hij heeft zeer kostbare vermaken, die hij wel niet zal willen prijsgeven — neen, voor alle dingen geloof ik, dat het veel beter zal zijn, als de jonge man het gestolene maar niet ontdekte!

Hij deed een trekje aan zijn sigaret, volgde het rookwolkje met den blik en hernam toen:

— In welke bewoordingen heeft, voor zoover gij weet, professor Shabberwog zijn voorwaarde ingekleed?

— Oh, heel eenvoudig! antwoordde de eerste spreker. Hij heeft verklaard, dat hij zijn dochter ten huwelijk zou geven aan den man, die hem zijn kostbaren aap of wat het anders mag zijn en zijn reuzendiamant terugbracht!

— Dat klinkt zeer romantisch — een weinig ouderwetsch en het is gevaarlijk bovendien! zeide Raffles langzaam. Stel u voor, dat dit algemeen bekend wordt en dat op een goeden dag de dief te voorschijn komt en den aap terugbrengt, waaraan hij overigens toch niets heeft, benevens den diamant en den professor verzoekt zijn belofte na te komen! Wie waarborgt den ouden heer dan, dat die dief geen doortrapte

schurk, geen slecht mensch is? En toch zou hij dan gebonden zijn door zijn woord!

— Oh, dan zou zijn dochttertje nog altijd kunnen weigeren! Daartoe acht ik haar wel in staat!

Raffles schudde het hoofd en zeide:

— Ik niet! Want als zij sterk genoeg was om te weigeren, dan zou zij ook wel standvastig zijn blijven weigeren, mijnheer Minto tot man te nemen!

En met deze woorden ging Raffles weder verder, met Charly Brand aan zijn zijde.

Zij namen aan de leestafel plaats en wachtten nog een half uur, maar graaf Boreham liet zich niet zien.

Tegen half één telefoneerde hij, dat hij tot zijn leedwezen verhinderd was.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, toen Charly, die aan het toestel was gekomen, hem deze boodschap overbracht en zeide:

— Gelooft Boreham, dat ik steeds tot zijn beschikking ben? Men kan wel zien, dat hij zelf niet veel om handen heeft!

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Het is al vrij laat — wij zullen hier maar blijven lunchen!

Eenige oogenblikken later zaten de twee vrienden tegenover elkander aan een voor twee personen gedekt tafeltje in de vrij slecht bezette eetzaal van de Club.

Toen de kellner het bestelde had gebracht, begon Charly op zachten toon:

— Wat denk je van die voorwaarde van professor Shabberwog?

— Ik kan er niets aan doen, mijn waarde, maar ik vind haar in de hoogste mate immoreel! Welke vader verkwanselt nu op een dergelijke wijze zijn dochter aan den eersten den besten, die hem een aap en een stuk glimmend glas terugbrengt!

— Wacht wat, Edward — dat glimmend stuk glas is dan toch een paar honderd pond sterling waard.

— Al zou het miljoenen ponden waard zijn! vervolgde Raffles. Het hart van een jong meisje, zoo heb ik mij altijd verbeeld, moet vrijuit kunnen spreken! Het mag niet veil worden geboden voor alle schatten ter wereld! En het ergste is, dat die professor Shabberwog even koppig is als een muilezel! De man is natuurlijk radeloos over zijn verlies — en hij gevoelt het wetenschappe-

lijke verlies waarschijnlijk nog veel erger dan het geldelijke, al is hij dan ook gierig!

— Maar Edward — riep Charly verschrikt uit, als Shabberwog werkelijk op zijn stuk blijft staan — dan zal zijn dochter ten eeuwigden dage ongehuwd moeten blijven!

— Misschien! zeide Raffles bedaard.

Charly keek hem met open mond aan en herhaalde toonloos:

— Misschien? Je wilt toch, hoop ik, niet in ernst beweren, dat je in staat zoudt zijn, alleen ter wille van den hartewensch van een jong meisje, dat je volkomen onbekend is, een diamant van zulk een verbazend groote waarde terug te geven?

— Waarachtige liefde weegt op tegen alle diamanten ter aarde! hernam Raffles rustig.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is gekkepraat! barstte Charly uit, wiens gelaat een hoogroode kleur had gekregen en die moeite scheen te hebben, zich te beheerschen.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde:

— Je weet heel nauwkeurig hoe ik denk over de wijze welke je toepast om je geld te verschaffen voor al het goede werk wat je verricht! Ik keur die wijze af en dat zal ik waarschijnlijk mijn heele leven blijven doen! Maar dat kan mij toch niet beletten, om het pure krankzinnigheid te noemen, wanneer je een diamant weer uit je handen geeft, die voor dien ezel van een Shabberwog niet meer waarde schijnt te hebben dan een keisteen, terwijl jij er honderden gezinnen, die in ellende verkeerden, mede zoudt kunnen helpen!

Raffles had Charly Brand strak aangekeken terwijl deze sprak en hij zeide nu:

— Je meent geen woord van hetgeen je daar zegt, daarvan ben ik overtuigd!

Je gemoed is heel wat zachter dan het mijne en je bent, zonder het misschien zelf te weten,

letterlijk verslaafd aan romantiek! Jij zelf zou waarschijnlijk geen oogenblik aarzelen, dien diamant weg te schenken, als je er, laten wij zeggen, een menschenleven mee zou kunnen redden!

— Dat is heel wat anders! bromde Charly.

— Iets anders? Zou het dan bijvoorbeeld erger zijn, als iemand verdronk, in de vlammen omkwam, of uit de zevende verdieping van een huis viel, dan wanneer een jong meisje haar geheele leven lang in een hel leeft? Want anders is een huwelijk niet, dat niet uit liefde wordt gesloten!

Charly keek Raffles een oogenblik zwijgend aan, met zijn mes spelend en zeide toen schouderophalend:

— Laten wij er maar niet verder over spreken! Wanneer wil je dat ik den diamant ga terugbrengen?

— Hoho — zoo ver zijn we nog niet! hernam Raffles glimlachend. Vergeet niet dat ik slechts theoretisch de zaak behandeld heb! De praktijk kon natuurlijk wel eens anders uitloopen! Om te beginnen weten wij niet eens of de kleine Lucile haar keuze al elders gevestigd heeft en wie dan de gelukkige is, die haar liefde heeft weten te verwerven!

— Waarom zeg je „de gelukkige”?

— Omdat ik het meisje tamelijk goed ken en haar van nabij heb kunnen gadeslaan! Het is een frisch, ongekunsteld, liefhebbend schepseltje, met een hart van goud! Ik ben haar eenige malen tegen gekomen op mijn zwerftochten door de armoedige wijken van Londen — en zij deed daar hetzelfde werk als ik, soms geheel alleen soms vergezeld door een ouden bediende. In ieder geval zou ik wel eens willen weten, of er soms reeds iemand is, die het hartje van Lucile heeft weten te veroveren! Bevalt de jonge man me, geloof ik dat hij haar waard is — dan kunnen wij nog verder zien!

Hoofdstuk VI.

Onvoorziene verwickelingen.

Er waren een paar dagen verlopen sedert den stoutmoedigen roof van den diamant en nog altijd was er niet het minste spoor van de daders gevonden.

De professor had een advertentie in de meeste groote bladen laten plaatsen, waarin hij een belooning van 1000 pond sterling uitloofde aan dengene, die hem Bibi en evenveel aan iedereen, die hem zijn kostbaren diamant kon terugbezorgen.

Scotland Yard was ijverig in de weer, maar zelfs de bekwaamste detectives zagen volstrekt geen kans naar het scheen, eenig licht in de zaak te brengen.

Het stond nu wel vast, dat de plaats van Bibi door een man was ingenomen, die den diefstal begaan had, maar waar die man gestoven was, waar Bibi zelf, waar de diamant was — dat waren even zooveel raadselen.

Edward Minto had zelf ook een advertentie geplaatst, die hem heel wat gekost had en waarin hij 500 pond uitloofde aan iedereen, die hem eenige inlichtingen kon verschaffen betreffende den diefstal.

En op den avond van den vierden dag had hij met die advertentie een succes, dat zeker wel niemand zou hebben verwacht....

Het was omtrent acht uur in den avond, toen hij, een weinig bleek, aanbelde aan de deur van het huis van professor Shabberwog.

Het was Joseph Bunbury, die toevallig dicht bij de deur stond en juist zijn hoed had opgehangen, die de deur voor hem opende.

De beide jongelieden keken elkander een oogenblik zwijgend en allesbehalve vriendelijk aan en toen vroeg de bezoeker:

— Is oom Shabberwog thuis, Bunbury?

— Ja, hij is in zijn studeerkamer! Wou je hem spreken?

— Aanstonds! Ik geloof dat ik hem goede tijding kan brengen!

Er voer een schok door het lichaam van Bunbury, toen hij de triomfantelijke uitdrukking op het gelaat van Minto zag en zijn oogen dwaalden onwillekeurig naar de citybag, welke Minto

stevig in de hand hield, als vreesde hij, dat het voorwerp hem zou worden ontrukkt.

— Des te beter! zeide hij.

Hij trachtte het op een opgewekten toon te zeggen, maar zijn stem klonk heesch.

Hij ging naar zijn eigen werkvertrek, dat gelijkvloers was gelegen en Minto besteeg de trap.

Halverwege kwam hij Lucile tegen.

Het meisje zag er neerslachtig uit en zij scheen nauwelijks notitie te nemen van den bezoeker en toch kon zij er wel zeker van zijn, dat hij er stellig niet in zou slagen, den diamant en den aapmensch terug te vinden.

Maar wat hielp haar dat, als de man van haar keuze er evenmin kans toe zag?

Zij knikte hem slechts even toe en daalde de trap verder af, terwijl hij naar boven ging.

Er lag een gloed van felle hartstocht in de meestal zoo fletse oogen van Minto, toen hij haar even nakeek en toen bromde hij tusschen de tanden:

— Ik moet en ik zal je bezitten, trotsche dame!

Hij ging verder en klopte aan op de deur van de werkkamer van zijn oom.

Hij kreeg geen antwoord en trad dus ongevraagd binnen.

Shabberwog zat voor zijn groote schrijftafel, de beide pezige handen tot vuisten gebald rustend op het blad van dit meubelstuk, het hoofd een weinig op de borst gebogen en schijnbaar in slaap gezonken.

Maar hoe zeer was die zeergeleerde heer in die weinige dagen veranderd!

De teleurstelling en de woede hadden zijn gelaat doen vermageren en het was alsof zijn gestalte zich nog meer gebogen had.

Hij keek nauwelijks op, toen hij de schreden van den binnentredende hoorde en wees met een onverschillig gebaar naar een stoel, toen hij zijn neef herkend had.

Minto had zijn hoed op een stoel geworpen en zat nu dicht bij het schrijfbureau, met de kleine handtasch op zijn knieën, terwijl hij zijn oom aandachtig aankeek.

Het gelaat van den jongen man was even

bleek als dat van den professor en hij scheen buitengewoon zenuwachtig te zijn.

Toen Shabberwog bleef zwijgen, begon Minto na eenige malen te hebben gekucht:

— Ik ben hier gekomen, oom — voor de bekende zaak! Ik geloof — neen, ik weet zeker — dat ik u gewichtige mededeelingen kan komen doen, die licht in de zaak brengen!

Professor Shabberwog had met een ruk zijn hoofd naar zijn neef toegewend en er kwam meer leven in zijn doffe oogen.

Zijn neusvleugels begonnen te trillen, hij kwam half in zijn stoel overeind en toen kwam het haperend over zijn lippen:

— Wat — wat wil je zeggen? Wat bedoel je? Weet je iets van Bibi — van den diamant?

In plaats van te antwoorden opende Minto zijn tasch, nam er een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uit, ter grootte van een kindervuist en legde dat voor Shabberwog op de schrijftafel neder.

Shabberwog greep er met koortsachtig trillende handen naar, deed het vloeipapier van het voorwerp af en slaakte een doffen kreet — voor hem lag de reuzendiamant!

Maar aanstonds liet de stem van Minto zich hooren, die op treurigen toon zeide:

— Verheug u niet te vroeg, oom — deze steen is valsch!

De professor slaakte een kreunenden zucht, staarde zijn neef met een verdwaasden blik aan en begon toen met koortsachtige haast naar zijn loupe te zoeken.

Hij vond dit voorwerp in een lade van zijn schrijfbureau en begon den reuzendiamant, waaraan slechts een enkele facette geslepen was, met groote aandacht te onderzoeken.

Na eenige oogenblikken liet hij vergrootglas en diamant uit zijn handen op het blad van het schrijfbureau glijden, slaakte een diepen zucht en zeide schor:

— Je hebt gelijk — dat ding is nagemaakt! Hoe kom je er aan? Vertel het mij! Maar zeg mij eerst wat er met Bibi gebeurd is — tenminste als je het weet!

— Ik hoop dat u sterk zult zijn, oom en lieve, noodlottige bericht als een man zult weten te dragen — Bibi is de eeuwigheid ingegaan! De dief heeft hem aanstonds gedood, zoodra hij hem niet meer nodig had! Hij wist niet, wat hij met het dier moest aanvangen!

Professor Shabberwog was van zijn stoel opgesprongen en liep handenwringend heen en weer, terwijl hij jammerend uitriep:

— Bibi dood! Mijn arme, lieve Bibi! Een aapmensch uit duizenden! Er is misschien geen tweede zoo op de heele wereld! En wat begon hij al aardig te babbelen! Nog een maand en ik zou een geregeld gesprek met hem hebben kunnen voeren! Ik overleef het niet — die slag is te zwaar!

En uitgeput door zijn aandoening en smart, liet professor Shabberwog zich weder in den stoel voor zijn schrijftafel neervallen.

— Draag het als een man, oom! hernam Minto, terwijl hij den professor bemoedigend op den schouder klopte. U kunt immers nog wel eens naar Java gaan en een tweeden boschmensch zoeken!

— Je praat als een gek, Edward! riep de professor toornig uit. Denk je soms dat de aapmenschen daar even talrijk zijn als de bobbies in Londen? Denk je dat je er op iederen straathoek een tegenkomt? En zeg mij nu hoe je dit alles weet!

— Zult gij uw belofte gestand doen, oom?

— Ik heb maar één woord! antwoordde de professor kortaf.

— Daaraan twijfel ik niet! Maar — Bibi is dood en de diamant is valsch!

— Als het blijkt, dat je nasporingen althans dit resultaat hebben gehad en dat ik verder geen moeite behoef te doen, om mijn diamant ooit terug te krijgen — dan zal ik het er voor houden, dat je aan de voorwaarden hebt voldaan! En vertel nu op!

Minto scheen een oogenblik naar woorden te zoeken en begon toen:

— U weet wel, oom, dat ook ik een advertentie in vele bladen heb gezet, waarin ik informaties vroeg! Welnu, het is nauwelijks twee uur geleden, dat zich een bezoeker bij mij liet aandienen. Toevallig at ik thuis en de buttler vroeg mij of ik iemand kon ontvangen, die er uitzag als een werkman, of eigenlijk als een baliekluisver en die dringend verzocht, mij een oogenblik te mogen spreken, in verband met de advertentie, zooals hij zeide. Ik aarzelde natuurlijk geen oogenblik, maar beval den buttler, den bezoeker bij mij te laten, maar ik geef u de verzekering, dat ik mij eerst voorzag van mijn revolver!

Minto wachtte een oogenblik, keek zijn oom van terzijde aan, die recht voor zich uitstaarde en vervolgde toen:

— Het was een breedgeschouderde, ruwe kerel, dien ik in mijn werkvertrek vond, een jaar of veertig en blijkbaar sterk als een stier! Hij had een klein pakje in de hand, dat hij met een verachtelijk gebaar voor mij op de tafel neerlegde en terwijl ik hem nieuwsgierig aankeek, liet hij zich ongevraagd op een stoel neervallen en begon te spreken.

Weer wachtte Minto even, als om den indruk na te gaan, dien zijn woorden maakten, om daarop te vervolgen:

— Hij verklaarde mij ronduit, dat hij den diefstal had gepleegd, daarbij geholpen door een medeplichtige, wiens taak echter van ondergeschikt belang was geweest — hij had de apenhuid vervaardigd en geholpen om den aapmensch te bedwelmen en uit het hok te halen. De diefstal was uitstekend geslaagd — maar eenige dagen geleden was de dader tot de verrassende ontdekking gekomen dat de diamant valsch was!

De vuist van den professor viel met een zwaren slag op het tafelblad neer en hij barstte woedend uit:

— Dat is onzin! De steen was zoo echt als het maar kon! Nog den dag te voren, wat zeg ik — op denzelfden dag van mijn lezing hebben wel acht of tien juweliërs den steen, waar ik bij was, bekeken!

— Het spijt mij, oom — en ik ben overtuigd, dat de juweliërs goed hebben gezien — maar dan moet de steen daarna verruild zijn tegen een nagemaakten!

— Als dat zoo was, Edward — dan — — dan — — —

De professor voltooide den zin niet, maar keek zijn neef zwijgend en doordringend aan, als om op diens gelaat te lezen, wat er in hem omging.

Maar ook Minto zweeg, de oogen neergeslagen en gedurende eenige oogenblikken bleven de beide mannen zoo tegenover elkander zitten.

Toen barstte Shabberwog uit:

— Neen, dat kan ik toch niet van hem gelooven! Daartoe acht ik hem niet in staat! Hij heeft mij jarenlang trouw gediend, hij heeft de grootste gevaren met mij gedeeld — en hij zou — — ?

— Ik wil er u opmerkzaam op maken, oom,

dat ik volstrekt geen naam genoemd heb! viel Minto hem haastig en op eenigszins scherpen toon in de rede. Ik constateer alleen dat de steen op den morgen van uw lezing echt was — en dat de man, die mij bezocht, een valschen gestolen heeft en dien natuurlijk kwam terug brengen, omdat hij volkomen waardeloos was en in de hoop, dat hij althans eenige schadeloosstelling zou vinden, in de belooning die ik had uitgelooft!

Shabberwog dacht eenige oogenblikken na en riep toen uit:

— Breng mij dien man hier! Ik wil met hem spreken!

Minto haalde de schouders op en zeide op eenigszins spottenden toon:

— De man waagt zich liever niet in het hol van den leeuw, oom! Hij is haastig vertrokken zoodra ik hem mijn 500 pond betaald had! Hij is natuurlijk bevreesd voor straf en zal zich wel niet meer vertoonen!

— Ik waarborg dien kerel straffeloosheid! Je zult je toch zijn adres wel hebben laten geven?

— Dat heb ik — en ik hoop dat het klopt!

— Dan ga ik naar dien kerel zoeken!

— Waarom eigenlijk, oom — u gelooft me toch zeker wel?

— Als — dat andere waar is — — dan geloof ik niemand meer op de wereld — mij zelf niet eens! riep professor Shabberwog op bitteren toon.

— Nu, dan hoop ik oprecht, dat wij er in zullen slagen, den man terug te vinden, want ik wil niet dat gij zult denken, dat er hier bedrog in het spel is! riep Minto op verontwaardigden toon.

Shabberwog staarde eenigen tijd met halfgesloten oogen en op elkander genepen lippen voor zich uit en vroeg toen eensklaps:

— Waarom heeft die ellendeling Bibi gedood? Het ware toch voldoende geweest, als hij het arme schepsel gedurende eenige uren had opgesloten?

— Hij verklaarde dat de aapmensch zeer woest was geworden en hem had aangevallen, zoodat hij wel genoodzaakt was zich te verdedigen! Hij liet mij zelfs een diepe wonde zien, die het dier hem met zijn tanden had toegebracht!

— Waar heeft hij Bibi gelaten? Ik wil althans het lijk terug hebben! riep professor Shabberwog op woesten toon.

Minto knipperde slechts even met de oogen en antwoordde toen haastig:

— Ook dat zal wel onmogelijk zijn, oom! De kerel verzekerde mij, dat hij laat in den nacht het lijk van den aap in zijn eigen auto — hij is een snorder — heeft gestopt en er mee naar de Theems is gereden, buiten Londen, waar hij den aap een zwaren steen om den hals heeft gebonden en hem vervolgens in het water heeft geworpen!

— Dan moet hij mij de plek aanwijzen — ik zal laten dreggen — ik moet het geraamte hebben en ik wil Bibi laten opzetten!

Minto beet zich op de lippen, wierp zijn oom een kwaadaardigen blik toe, maar haalde toen de schouders op en zeide:

— Gij kunt doen wat gij wilt, oom! Ik zou echter niet al te veel ruchtbaarheid aan de zaak geven — onze naam is al genoeg in opspraak gebracht!

— Ik zou niet weten waardoor! Men heeft mij bestolen — en je kent mij niet, als je gelooft, dat ik het er bij laat! Mijn belofte doe ik gestand — maar het moet uitgemaakt worden, wie den echten steen op het laatste oogenblik door een voortreffelijk nagemaakten dubbelganger heeft vervangen.

— Ook ten koste van een schandaal?

— Ten koste van alles! Als mijn boos vermoeden bewaarheid mocht worden, wat de hemel verhoede, dan zal ik met alle gestrengheid optreden, ook al zou het mij nog zooveel kosten!

— Het zal niet te bewijzen zijn, oom!

— Dat kunnen wij afwachten!

— Je wilt dus Scotland Yard er inmengen?

— Zonder twijfel!

— En gelooft gij dat die er in zal slagen, de waarheid omtrent den steen aan het licht te brengen?

— Zij moet althans alles in het werk stellen!

— Maar u kunt er met... dengene, dien u verdenkt, niet over spreken, anders wordt hij gewaarschuwd en hij kan den steen in veiligheid brengen!

— Je hebt niet met een gek te doen! hernam de professor korzelig. Ik ben een geleerde, maar ik ben nog niet kindsch! Je kunt het gerust aan mij overlaten.

Op dat oogenblik werd de deur geopend en Bunbury trad binnen.

Hij was buitengewoon bleek, maar schijnbaar volkomen kalm en zeide:

— Verschoon mij, professor, als ik ongevraagd binnentreed — maar ik heb onwillens een gedeelte van het gesprek gehoord. Laten wij dus liever maar aanstonds tot een verklaring komen!

Hoofdstuk VII.

Waarin de deugd beloond wordt!

De beide mannen in het vertrek bleven Bunbury, die zoo juist was binnentreden, een oogenblik zwijgend aanstaren en toen begon professor Shabberwog:

— Je weet dus waar het om gaat, Bunbury, — wij hoeven niet veel woorden meer te vermorsen! De steen, dien je hier op tafel ziet liggen is valsch, daaraan valt niet te twijfelen!

Bunbury nam het voorwerp in zijn handen, beschouwde het eenigen tijd aandachtig en legde het toen weer neder met de woorden:

— De steen is inderdaad valsch, professor!

— Was hij echt, Bunbury, op den morgen van den dag, waarop ik mijn lezing hield?

— Om twee uur in den middag waren er nog juweliërs om den steen in mijn bijzijn te bezichtigen en toen was hij echt, dat zweer ik!

— Welnu, Bunbury — verklaar het mij dan hoe het mogelijk is, dat een diamant, die om twee uur echt was, om acht uur en zelfs nog vroeger eensklaps valsch zou zijn geworden!

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen, professor! antwoordde de jonge man op doffen toon. Ik heb, zoodra de juweliërs vertrokken waren, den diamant genomen en heb hem rechtstreeks naar ditzelfde vertrek gebracht, waar uw brandkast staat! Gij hebt trouwens zelf gezien, dat ik er mee binnenkwam en eigenhandig den steen in uw brandkast wegsloot, waarop ik u den sleutel weder teruggaf. Toen ik om half zeven u weder om den sleutel kwam vragen, bevond de steen zich op dezelfde plaats en van dat oogenblik af heb ik hem altijd bij mij gehad!

Professor Shabberwog had Bunbury voort-

durend scherp aangezien en zeide nu kortaf gebeten :

— Het is dus een uitgemaakte zaak, Bunbury, dat niemand dan wij beiden iets met den diamant uitstaande hebben gehad, tusschen twee en acht uur! Ik heb hem niet meer gezien — hij was aan jouw hoede toevertrouwd! Begrijp je wat dit alles beteekent?

— Ik begrijp het, professor! antwoordde de secretaris op heeschen toon. Gij zegt het nog niet ronduit, maar gij beschuldigt er mij van een imitatie van den kostbaren diamant te hebben gemaakt, in de stellige overtuiging, dat gij daar toch niets van zoudt merken! En gij wilt zeggen dat er wellicht niets van aan het licht zou zijn gekomen, wanneer niet toevallig een schurk denzelfden avond met list zich van den diamant had meester gemaakt! Nietwaar — dat wildet gij zeggen?

Shabberwog zweeg en boog het hoofd.

Wat Minto betreft — hij had zich afgewend en bekeek schijnbaar met aandacht de titels van de wetenschappelijke werken in een der reusachtige boekenkasten, die langs den wand stonden.

Gedurende eenige seconden bleef het zeer stil in het vertrek.

En in die stilte vielen de woorden van professor Shabberwog :

— Je zult wel begrijpen wat mij te doen staat, Bunbury?

— Ik begrijp het volkomen, professor! antwoordde de jonge man op snijdenden toon. Gij verdenkt mij, gij cijfert een zestal jaren van onverflauwden ijver in uw dienst weg, gij miskent mijn karakter en nu zult gij aanstonds de politie telefoneeren! Het is mij wel! Ik kan het u natuurlijk niet beletten — en ik beklaag u alleen maar, omdat gij op zulke losse gronden een man durft verdenken, die — die het een geluk heeft geacht, u behulpzaam te mogen zijn bij uw werk en die — die uw dochter hartstochtelijk liefheeft! Nu weet gij het! Ik had het nog willen verzwijgen, ik had willen wachten tot deze geheele ellendige zaak achter den rug was! Maar nu zult gij het weten — juist nu! En doe nu maar wat gij wilt!

De professor had de wenkbrauwen gefronst en riep nu uit:

— Dus ook dat nog? Terwijl je wist, dat ik de hand van mijn dochter aan mijn neef had toegezegd? Jij alleen, Bunbury, hebt het beheer

over den diamant gehad — je weet dat ik altijd tevreden over je ben geweest — maar thans heb ik mijn plicht te doen! Alles zal zoo stil mogelijk behandeld worden — zolang het eenigszins mogelijk is!

— In stilte? Achterbaks? riep Bunbury op woesten toon. Neen, professor — in het volle daglicht met deze zaak! Geen omwegen, geen geheimzinnigheden!

Met een sprong was hij bij de schrijftafel en rukte de telefoon van den haak,

— Met Scotland Yard, juffrouw! riep hij, bleeker dan een laken. Dank u! — met wien spreek ik? — met mijnheer Sullivan? Des te beter! Ik verzoek u onmiddellijk met een inspecteur naar de woning van professor Shabberwog te komen! Waarom? Omdat de professor mij verdenkt, den gelen diamant te hebben gestolen! Haast u wat, als ik u verzoeken mag!

Hij legde het toestel weder op den haak, kruiste de armen, keek den professor aan met een mengeling van medelijden en toorn en zeide :

— Men zal mij op mijn kamer kunnen vinden! Zoodra de heeren komen, ben ik tot hun dienst!

En zonder den neef van den professor met een enkelen blik te verwaardigen, verliet hij het vertrek.

Nog denzelfden avond werd de werkkamer van Joseph Bunbury in het huis van den professor, zoowel als zijn particuliere woning, een paar kamers in het huis van zijn moeder, zeer nauwkeurig door de politie onderzocht, die evenwel niets kon ontdekken, ofschoon zij geen hoekje of gaatje ondoorzocht liet.

En om elf uur in den avond werd Bunbury gevankelijk weggevoerd, om door den rechter-commissaris aan een eerste verhoor te worden onderworpen.

Omstreeks tien uur in den morgen van den daarop volgenden dag werd er door een kruier een briefje afgegeven aan de woning van professor Shabberwog, hetwelk aan den hooggeleerden heer gericht was.

Het adres was met een fijne hand geschreven en met duidelijke woorden stond in een hoek het woord „Zeer dringend”.

Toen de professor het briefje ontving, bevond hij zich in een ellendige stemming.

Zijn dochter liep met roodbehuilde oogen door het huis en had reeds een paar malen bedreigd

zich in de Theems te zullen werpen, als haar vader niet onmiddellijk „zijn krankzinnige aanklacht” introk.

Tante Sophie had migraine van de opwinding en liet het huishouden in de war loopen.

De kostbare diamant was niet gevonden — en Bunbury zat in het Huis van Bewaring.

En nu pas scheen de geleerde heer te beseffen van hoeveel nut, hoe onmisbaar Joseph Bunbury hem steeds was geweest!

Hij kon niets vinden — hij zocht vruchteloos naar zijn microscopische praeparaten, naar een van zijn handschriften, naar een boekje met aantekeningen, dat hij dringend noodig had — en al die dingen vielen hem, toen Bunbury hem nog terzijde stond, als het ware vanzelf onder de hand.

En dan — het berouw knaagde aan het geweten van professor Shabberwog!

Eigenlijk gezegd was hij steeds een slecht menschenkenner geweest, maar hij had Bunbury toch zoo lang gekend, dat hij diens karakter in den loop der jaren tamelijk wel had doorgrond.

Hij had hem nu van een sluwen diefstal beschuldigd — hij kon dien diefstal onmogelijk waar maken — en hij gevoelde zich ellendig.

Gisteravond meende hij niet anders, of slechts Bunbury had den diefstal kunnen plegen, daar alleen hij in de gelegenheid was geweest, den echten diamant te doen verdwijnen.

Men had aanstonds naar den man laten zoeken, die bij Minto was geweest, men had hem inderdaad gevonden — en de verklaringen van den man klopten volkomen met die van Minto — alles was gegaan, zooals deze jeugdige nietsdoener had verklaard.

Daar hij als kroongetuige zou worden gehoord, behoefde hij voor straf niet bevreesd te zijn.

Zelfs het dooden van den aap viel niet onder de bepalingen van de wet — hij had in zelfverdediging gehandeld en een woeste aap kan men gerust onder de verscheurende dieren rangschikken!

Maar de professor had den slaap niet kunnen vatten, toen Bunbury gevankelijk was weggevoerd en zijn zekerheid werd hoe langer hoe kleiner, ging over in twijfel en werd ten slotte tot een martelende zelfkwelling.

En in dien toestand kreeg hij het briefje.

Hij wilde het eerst onverschillig terzijde werpen, maar maakte het open op aandringen van

zijn zuster, die zich juist in het vertrek bevond.

En tot zijn groote verbazing las hij het volgende:

Professor Shabberwog wordt in zijn eigen belang, dat van zijn dochter en dat van den heer Bunbury vriendelijk maar met den grootsten aandrang uitgenoodigd, zich onmiddellijk te begeven naar den hoek van Regent Park en Oxford Street, waar een groene limousine met een chauffeur in groene livrei achter het stuurwiel hem zal wachten.

Deze auto zal hem brengen naar een plek waar men hem zeer belangrijke mededeelingen zal doen aangaande den diamant en Bibi.

Schrijver dezes zou er bijzonder veel waarde aan hechten, wanneer de professor zich zou willen doen vergezellen van mejuffrouw Lucile en vooral van zijn neef Edward Minto.

Hij moet er echter met de grootste beslistheid op aandringen, dat aan geen van beiden de reden van dezen kleinen tocht uiteen wordt gezet.

In afwachting van uw komst.

R.

Professor Shabberwog las het briefje nog eens over, daar hij de beteekenis niet aanstonds scheen te begrijpen, sprong toen met een heftige beweging op, zoodat hij het tafellaken van de ontbijttafel meesleepte, met de helft van hetgeen er opstond en schreeuwde:

— De auto en Lucile! Vlug wat! Wat sta je me als een schaap aan te kijken, Sophie! Heb je plotseling het verstand verloren? Spreek ik niet duidelijk genoeg? De auto en Lucile — Lucile en de auto! Maak nu dat je wegkomt, anders word ik dol!

Tante Sophie vluchtte verschrikt het vertrek uit, niet anders meenende, of haar broeder had inderdaad een aanval van verstandsverbijstering gekregen.

Maar vijf minuten later stond toch de auto voor de deur en Lucile kwam het vertrek binnen, bezig haar hoed op te zetten en zeer verbaasd.

— Wat vertelt tante Sophie mij toch, papa? vroeg zij. De goede ziel lijkt wel haar verstand te hebben verloren!

— En ik zal haar voorbeeld volgen, als je

nog een woord zegt! riep Shabberwog uit. Vraag niets en gehoorzaam, dat is alles wat ik noodig heb! Ben je gekleed? Ga dan mee!

— Waar gaan wij naar toe?

— Ik heb er geen flauw idee van!

— Wat zegt u daar? Weet u niet eens waar we heen gaan? riep Lucile verschrikt uit. Wat moet dat beteekenen?

— Ik weet niet wat het beteekent, maar het beteekent zeker iets goeds, dat voel ik, daarvan ben ik overtuigd! Wat blijf je daar nu als aan den grond geworteld staan, meisje? Haast je wat!

— Maar u heeft uw hoed nog niet eens op!

— Een hoed — waartoe zou ik een hoed noodig hebben? Ik zal in de vestibule wel iets vinden!

— Maar uw jas — laat ik tenminste uw jas uit de slaapkamer halen!

— Ik heb geen jas noodig — ik heb het warm genoeg — ik heb het benauwd — ik stik!

En de professor stormde het vertrek uit, op den voet gevolgd door Lucile, die er niets van begreep, maar die was aangestoken door den opgewonden toestand van haar vader.

De professor greep als het ware in de vlucht een versleten jockeypet van de kapstok, welk hoofddeksel hij gebruikte, wanneer hij in den tuin ging, drukte het op zijn hoofd, vloog naar buiten en schreeuwde den chauffeur toe:

— Naar het huis van mijn neef! En rijd wat je rijden kunt!

Hij sprong in de auto, trok het portier dicht, maar boog zich dadelijk weder naar buiten en gilte tot den chauffeur, die den gangwissel al had overgehaald:

— Wacht even, Henry — ik vergeet mijn dochter!

Inderdaad kwam Lucile nu pas ademloos het huis uitvliegen en een oogenblik later plofte zij naast haar vader neer, geheel ontsteld nog en niettemin bezielde met een voorgevoel, dat haar hartje onstuimig deed kloppen, maar waarvan zij zich den aard volstrekt niet kon begrijpen.

De auto stoof weg en hield een kwartier later stil voor een fraai huis in de Exeter Street, waarvan Minto de geheele tweede verdieping bewoonde.

Professor Shabberwog opende het portier nog voor de auto geheel stilstond, sprong er uit en riep den chauffeur toe:

— Wachten totdat ik terug kom!

Hij ijelde het huis binnen en had bijna den zwaarlijvigen buttler van zijn neef, Hudson gheeten, onderstboven geloopt.

— Mijn neef thuis, Hudson? vroeg de professor ademloos.

— Mijnheer zit aan het ontbijt! antwoordde de buttler. Ik zal u aandienen, professor!

— Niet noodig, man! riep Shabberwog uit en hij duwde den buttler op zijde, met meer kracht dan men van hem verwacht zou hebben, liep een breede gang teneinde, rukte een deur open, zag zijn neef aan de ontbijttafel zitten en vloog op hem toe.

Hij vatte den verbaasden jongen man bij den arm, trok hem overeind en riep hem toe:

— Ga dadelijk met mij mee — er is goed nieuws, geloof ik! Ik heb een auto — Lucile zit er al in! Kijk niet als een dwaas, maar neem je hoed — daar ligt hij! Neen, vraag niets, maar volg me!

En voor zijn neef iets had kunnen zeggen of tegenstand had kunnen bieden, had hij hem zijn hoed op het hoofd gedrukt en trok hem met zich mede de trap af en naar de wachtende auto.

Hij rukte het portier open, duwde den jongen man op een der straponties, welke Lucile reeds had neergeklapt.

Professor Shabberwog riep den chauffeur toe:

— Rijd als de duivel naar Regent Park, op den hoek van Oxford Street!

En daarop sprong hij in de auto.

De rit duurde slechts vijf minuten en Minto had dus geen gelegenheid, veel vragen te stellen, waarop hij trouwens geen antwoord kreeg.

De auto stopte en alle drie stapten uit.

De professor keek even rond en zag op nauwelijks tien passen afstand een groote, groene limousine staan, achter welker stuurwiel een zwaargebaarde chauffeur in een groene livrei zat.

— Rijd maar terug, Henry! zeide hij tot zijn chauffeur.

Daarop nam hij zijn dochter en zijn neef onder den arm, liep met hen over het trottoir en ging recht op de auto toe.

De chauffeur wendde slechts even het hoofd om, keek den professor aan en zeide slechts:

— Instappen alsublieft, professor!

Zonder zelfs te vragen wat het doel van den rit zou zijn, stapte de professor in de auto en trok den tegenstribbelenden Minto, die wel wat

ongerust begon te worden, met zich mee, terwijl hij Lucile voor zich uitduwde.

De auto stooft vooruit en hield ongeveer 20 minuten later stil voor een huis in de Victoria Street.

De deur van het huis ging open en er verscheen een heer met een sneeuwvitten baard, die hem tot op de borst reikte, die snel over het trottoir liep, het portier van de auto opende en met een uitnodigend gebaar het drietal liet uitstappen.

Hij voerde hen het huis binnen en de huisdeur viel achter hen dicht.

En zoo snel was dit alles in zijn werk gegaan, dat het drietal naderhand onmogelijk had kunnen zeggen voor welk huis de groene auto had stilgestaan — ja, zij wisten zelfs ternauwernood de straat.

De man met den witten baard maakte een kleine buiging voor professor Shabberwog en zeide minzaam:

— Ik begroet in u een soort collega, professor! Ik ben Brown, ontdekkingsreiziger van beroep!

— Hebt gij mij het briefje geschreven? vroeg Shabberwog, ten zeerste verbaasd.

— Ik was zoo vrij, professor!

— Wilt gij mij zeggen, wat het te beteekenen heeft?

— Ik zal het u niet zeggen — ik zal het u toonen! gaf Brown ten antwoord. Wees zoo goed, mij te volgen! Ja, gij ook, mijnheer Minto! Ik ben vast overtuigd, dat hetgeen ik u zal laten zien, in de hoogste mate uw belangstelling — en misschien ook nog wel een andere gemoedsbeweging zal gaande maken!

— Pardon — dit is toch wel een zonderlinge wijze van handelen! mompelde Minto, die door een vreemde onrust was aangegrepen.

— Ik erken, dat het een weinig zonderling is, mijnheer Minto — maar dat moet gij aan een ouden man maar vergeven — ik houd nu eenmaal van... verrassingen, ziet gij!

Hij maakte een uitnodigend gebaar in de richting van een vrij breede gang en ging toen zijnen bezoekers voor naar een zware, eikenhouten deur.

Hij opende ze, draaide een schakelaar om en het licht van een elektrische lamp bescheen een steenen trap, die naar een kelder scheen te voeren.

— Moeten wij die trap af? vroeg Lucile, meer

verbaasd dan verschrikt, want de man met den witten baard had een vriendelijk, vertrouwen inboezemend gelaat.

— Als ik u verzoeken mag, Miss! zeide Brown glimlachend. Gij zult u den tocht niet beklagen, daarvan ben ik zeker!

En hij begon de trap af te dalen, terwijl de anderen hem volgden.

De trap voerde inderdaad naar een ruimen, vrij hoogen kelder, die aan het eene einde werd afgesloten door een groen gordijn.

Achter dat gordijn was een zonderling gerucht hoorbaar, dat plotseling het bloed naar het gelaat van den professor joeg.

Met een paar stappen was Brown bij het gordijn en sloeg het met een snelle beweging terzijde.

Een driedubbele kreet — een kreet van innige blijdschap, van verbazing en van woede — werd hoorbaar, want daar stond een ruime kooi en in die kooi sprong Bibi vroolijk heen en weer en strekte zelfs zijn harige armen onder een luid geknor naar professor Shabberwog uit!

En de oude professor wankelde op de kooi toe, viel er voor neer op zijn knieën, greep de handen van den aapmenschen en begon die, snikkend van vreugde en aandoening, te schudden, alsof hij een uit den dood herrezen broeder begroette!

Minto echter wierp een somberen blik op den man met den witten baard en liet een gesmoorden vloek hooren.

— Dat is mijn eerste verrassing — en nu komt de tweede! zeide Brown zeer kalm. Sta op, professor — over een paar uren hebt gij uw Bibi weder in uw bezit! Volg mij, als ik u verzoeken mag!

De professor kon zich met moeite losscheuren van zijn lieveling, maar hij volgde toch, met een betraand gelaat en nog bevend van vreugde, den zonderlingen gids, die het drietal voorging naar een eenvoudig gemeubeld vertrek gelijkvloers.

Hij trad op een klein, fraai bewerkt kastje toe, dat op een ronde tafel stond, opende het en nam er een voorwerp uit, hetwelk hij den professor ter hand stelde.

— De helft van uw diamant, professor! zeide hij lakoniek. Zij is nog niet geslepen, zooals gij ziet! Ik zal zoo vrij zijn, de andere helft zelf te behouden — bij wijze van souvenir en ook om mij schadeloos te stellen voor alle moeite, die ik gehad heb!

De professor keek stom verwonderd naar zijn halven diamant, die met groote bekwaamheid van den reusachtigen steen was gekloofd, maar Brown vervolgde rustig:

— Ik behoef u nu zeker niet meer te zeggen, wie werkelijk de dief was! Ik was het — ik, John Raffles! Neen, schrik niet, gij hebt volstrekt niets van mij te duchten! Integendeel, ik wilde u slechts behulpzaam zijn! Wat ik u verzoeken mag, mijnheer Minto — hoor mij vooral tot het laatste aan en beweeg u niet voor ik u er verlot toegeef — of het zou u bitter berouwen! Gij schijnt niet geweest te zijn voor wien wij u allen hielden — een nuttelooze leeghoofd, een verkwister en een sul! Gij zijt erger — gij zijt een laffe schurk en het doet mij goed, dat ik u dat in uw gezicht kan zeggen! Gij hebt met uw geld een armen kerel omgekocht, die de rol van dief moest vervullen, gij hebt den steen nageemaakt, of laten namaken — en gij hebt Bunbury wel niet met zooveel woorden beschuldigd, maar gij hebt het dan toch toegelaten dat een gevaarlijk medeminnaar naar de gevangenis werd gebracht! Wat zegt gij daarvan, professor?

— Ik zeg niets, mijnheer Brown, maar — —

Een bliksemsnelle beweging en kletsend viel de hand van den ouden geleerde op de bleeke wang van zijn neef neer.

— Dat is zeker wel voldoende! zeide hij eenvoudig.

— Ruimschoots, professor! zeide Raffles glimlachend. Hij is en blijft helaas familie van u — ik zou het hierbij maar laten, als ik u was! De

kerel is genoeg gestraft door het mislukken van zijn plannen. Neen mijnheer Minto — niet wegsuipen, gij begrijpt wel dat ik er niet op gesteld ben, dat gij snel de politie gaat waarschuwen om mij hier te vangen! Professor, berg nu uw halven diamant goed op, volg mijn raad, laat hem slijpen, verkoop hem — en schenk de opbrengst als bruidschat aan dit allerliefste meisje dat een man als Bunbury, dien gij zoo zwaar miskent hebt, ten volle verdient! En volg mij nu als ik u verzoeken mag — wij vertrekken!

Weer ging hij de volkomen verblufte bezoekers voor, door een paar gangen, tot bij een deur, die toegang bleek te geven tot een smalle, volkomen verlaten zijstraat.

Daar stond een huurauto te wachten en de chauffeur hield het portier open.

Glimlachend begeleidde Raffles het drietal naar de auto en herhaalde nog eens, alvorens het portier te sluiten:

— Over twee uren zal Bibi in zijn kooi voor de deur van uw huis worden neergezet, professor — nauwkeurig over twee uur, denk er om! En nu vaarwel — begeef u maar dadelijk naar Scotland Yard, zoodra mijn vriend de chauffeur u in vrijheid zal hebben gesteld — wat over een half uur het geval zal zijn! Naar een nummer van de auto behoeft gij niet te zien — want dit voertuig ziet er wel uit als een huurauto, maar het is er geen!

Hij trad terug en in snelle vaart reed de auto weg bestuurd door de vaste hand van Charly Brand.

De volgende aflevering (No. 447) bevat:

DE DOODE RAT.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

**CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF
GEVESTIGD 1885**